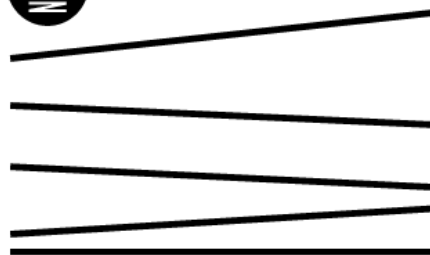

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Wandall, Peder Topp.; af Peder Topp Wandall.

Stedmoderen. Comoedie udi 5 Acter :

Comoedie udi fem Acter

Kjøbenhavn : trykt hos Johan Christian og

Georg Christopher Berling, 1767

78 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

J. T. Wandall.

Pharmacopoeia.

Ed. 1767.

55⁵-233-8

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130020101920

Stedmoderen.

COMEDIE

udi

fem Acter,

af

Peder Topp Wandall.

Den Mangel vores Danske Skueplads endnu haver paa Original-Stykker, gjør at man ventelig med saa meget større Bifald vil læse denne første offentlige Prove paa et dramatisk Genie, der allerede med Bersømmelse haver viist sig i flere Dele af de smukke Videnskaber. Kiøbenhavn, den 29de Martii 1767.

Mart. Hübner.

L. Hübner

Kiøbenhavn, 1767.

Trykt hos Brødrene Johan Christian og Georg
Christopher Berling.

Personerne.

Orontes, en Adelsmand.

Leonore, hans Frue.

Leander, hans Søn.

Climene, Leanders Frue.

Dorimon, Leonores Farbroder.

Mester Jørgen, Urtegaardsmand.

Henrich, Orontes' Diener.

Pernille, Leonores Kammer-Pige.

Skuepladsen forestiller Orontes' Have.

Første Act.

I. Scene.

Leonore. Mester Jørgen.

(Ved Skuepladsens Aabning sees Leonore alene siddende paa en Græsbank, med en Bog i Haanden. De urolige Ge-
bærder, med hvilke hun seer omkring sig, give tilkiende, at
hun mere er indtaget af Længsel efter noget, hun venter,
end lyst til at læse. Dette stumme Spil varer ganske fort;
hvorpaa Mester Jørgen kommer ind, som kaster Øynene til
alle Sider, for at see, om han har noget at frygte for.)

Leonore.

Som kun nærmere, Mester Jørgen! Kom kun nær-
mere, jeg har alt en god Stund længtes efter jer.

Mester Jørgen.

Er der da Deres Naade, at der er ingen, som kan høre
os?

Leonore.

Vi ere ganske sikre, min Mand er for længe siden fjer-
ud, og andre kommer ikke herhid saa tidlig; nu s s s

A

Mester

Mester Jørgen.

Jeg kan da have den Ære, at hilse Eders Naade fra Junker Leander, hans unge Frue og Søn, de ankom lykkelig og vel i Aftes.

Leonore.

Saa ere De da kommen? :: hvilken Glæde, at jeg efter saa lang Fraværelse igien skal favne min kiære Leander! :: Giv Himlen at det jeg haaber af denne Ankomst, ikke maa flaae seyl!

Mester Jørgen.

Naadige Frue! De har, i Sandhed! dobbelt Marsag at glæde sig; thi jeg maatte bedrage mig storlig, dersom De ikke inden kort Tid vil holde ligesaa meget af den unge Frue, som af Junkeren.

Leonore.

Synes I saa vel om hende?

Mester Jørgen.

Hvem skulle ikke synes vel om hende? :: Hun er saa ydmyg :: saa venlig :: tænk engang, naadige Frue! Hun tog min lille Hans paa Skibdet, kyssede ham, og kaldte ham en sød Engel, og hvorom alting er, saa er hans Moder dog kun en fattig Urtegaardsmands Kone, og hun en Junkers Frue.

Leonore.

Alle de, som have seet hende, prise Leander lykkelig, for medelst hans gode Val.

Mester Jørgen.

Det er han visselig ogsaa :: han var meget bekymret i Aftes, da De kom, men Deres Naade skulle kun have seet, hvor bedrøvet hun var derover, og hvor glad hun blev, da han siden anstillede sig mere munter, skönt jeg nok kunde mærke, at det ikke kom ham fra Hjertet.

Leonore.

Ja, ja! :: Jeg veed nok Marsagen til hans Bekymring :: Ach gid hans Fader ::

Mester

Mester Jørgen.

Hans Fader :: O! jeg veed nok, hvorledes man skal faae ham til at falde til Søve.

Leonore.

Hvorledes da?

Mester Jørgen.

Hum! :: Ved Lejlighed kunde Deres Naade tage den unge Frue ved Haanden, og vise Herren hende, da De kunde sige, see her min Hierte! hvorledes kan Du være vreed paa Leander, at han har taget en saadan Engel til Kone :: De veed nok, hvordan De best skal belægge Deres Ord! Men jeg er vis paa, at saasnart Herren faaer hende at see, vil han fortryde, at han saa længe har været usorsonlig.

Leonore (smilende)

Det er ikke saa galt, men da det dog er uvist, hvad Virkning det vil giøre, saa vil vi ikke betiene os deraf, sørend paa det yderste, :: Imidlertid da min Mand maaskee bliver endnu noget borte, kunde I gaae hjem og bede Leander og hans Frue komme hid, thi jeg længes ret efter at tale med Dem.

Mester Jørgen.

Jeg troer neppe, De endnu ere opstaaet; thi da jeg gif herhid, sov De saa trygt, at jeg holdt for Synd at vække Dem.

Leonore.

Nu vel! saa bring Dem hid, saasnart I kan, men for alting see til, at ingen bliver Dem vaer. Og skulle der nogen være hos mig, naar De kommer, kan I lade Dem gaae ind i det lille Lysthuus, til jeg bliver allene, da I imidler tid kan give mig et Tegn.

Mester Jørgen.

Jeg skal troelig passe paa alting. (Han gaaer.)

II. Scene.

Leonore. (allene)

Hvilken Uroelighed opfylder ikke mit Sind, for den kiære Leanders Skyld! :: Ach Himmel! kunde jeg dog see ham forsonet med sin Fader! :: see ham forsonet? :: Ja! hvilken Tanke, som opfylder min Siel med den inderligste Glæde! :: Skal jeg betiene mig af Mester Jørgens Raad? :: Det er sandt, en knælende Søn, et grædende Fruentimmers, og en uskyltig Sønnes bevægelige Bønner maa have store Virkninger over en fortørnet Faders Hierte. :: Men skulde dette overvinde en Mand, som har været haardhiertet nok til at imodstaae de bevægeligste Forestillinger af en Kone, som inderlig elsker ham? :: og som han, efter Foregivende, paa det hæftigste elsker? :: Jeg har Marsag at tvivle. Man maa altsaa forsøge andre Midler, førend man griber til dette; imidlertid vil jeg stræbe, at giøre Leander og hans Familie Deres Ophold her saa behagelig, som mueligt er, og overlade ::

III. Scene.

Dorimon i Rense-Klæder. Leonore.

Dorimon.

(Kommer ind sidst i forrige Scene, og da han seer Leonore saa henrykt i hendes egne Tanter, lister han sig sagte til og klapper hende paa kinden.)

Leonore. (noget forbauset)

Jh! :: God Morgen, min hierte Farbroder! hvor kommer det sig, at vi har den Ære at see Dem her saa tidlig?

Dorimon.

Jeg har længe sat mig for, at besøge min Leonore, og da jeg i Dag fik i Sinde, at føre hid, holdt jeg det paa denne Aarets Tid bekvemmere baade for Mennesker og Creature, at føre i Svalningen, end underkaste sig de Besværlighe-

ligheder af Dagens Hede. De veed, at jeg desuden er en god Morgen Mand.

Leonore.

Jeg er Dem mangfoldig forbunden for Deres Besøgelse, der er mig saa meget desto kjærere, som den er usformodentlig, og viser, at De befinder sig vel, og at De erindrer sig Deres Leonore.

Dorimon.

Min Leonore ligger mig bestandig om Hjertet. . . . Men, hvor er Deres Mand taget hen saa tidlig?

Leonore.

Jeg veed i Sandhed ikke, men jeg slutter, at han maa have meget vigtigt at forrette, siden han imod Sædvane er kiørt saa tidlig ud i Dag.

Dorimon.

Har De nylig hørt noget fra Leander? : : Hvorledes? : : De bliver bevæget ved dette Spørgsmaal? : : Er hans Fader endnu ligesaa uforsonlig.

Leonore.

Ja! han er, desværre! ubevægelig!

Dorimon.

Det er ret forunderligt med den Haardhed paa hans Side, og den uafsladelige Medlidenshed paa Deres! : : En Fader hader sin kiædliche Søn, og en Stedmoder, som for sig og sine Børn kunde drage Fordeel af dette Had, er bevæget deraf, og bliver ikke kiæd af, at stræbe efter at forsones Dem med hinanden.

Leonore.

Meener De, min kiære Faderbroder, at Leanders Moder ved disse Tilfælde vilde vise sig anderledes?

Dorimon.

Jeg tilstaaer det, min allerkiæreste Datter; men De er jo kun hans Stedmoder?

Leonore.

Saa jeg er kun hans Stedmoder; men bør en Stedmoder ikke søge, at erstatte saavel Børn, som Fader det Tab, De have lidt? : : Overalt troer jeg stadig, at jeg ved samme hellige Løfte, ved hvilket jeg frivillig forbandt mig til, at være Orentis Kone, ogsaa forpligtede mig til, at elske hans Søn som en Moder! : : Kiære Farbroder, De erindre sig de Taare, De fældte, den Dag jeg først kom her i Huset, da Leander ilede imod mig med opløstede Hænder, og med sin rørende Tunge bad om Tilladelse at kalde mig sin Moder, jeg savnede ham : : De blev derved bevæget : : men i det Øyeblik jeg kystede ham til mit Bryst, ønskede jeg ved mig selv, Himlens Straf at falde over mig, dersom jeg nogen Tid lod af at elske ham med en oprigtig Moders Kiærlighed. Jeg har hidtil holdt, og troer, at jeg bestandig bør holde dette høytidelige Løfte. Naar De nu vil betragte dette, saavel som den Lydighed og Kiærlighed Leander paa sin Side stedse har viist imod mig, saa er jeg vis paa, at De vil ansee alt det, jeg gjør, for ham, som en Skyldighed.

Dorimon.

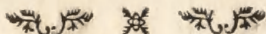
(bevæget)

O min elskværdige Leonore! : : Dog burde jeg forestille mig, at min Datter kunde handle anderledes! : : Men, da vi nu ere faldne paa den Materie, saa maa jeg sige Dem, at jeg bestandig har troet, De ikke allene verlede Breve med Leander; men ogsaa at De er Den, som har hjulpet ham, siden hans Fader slog Haanden af ham. : : Da De tilforn aldrig haver udladt sig for mig derom, saa har jeg ikke heller villet lade mig mærke med mine Tanker, og jeg veed endnu ikke til visse, om jeg tager Fejl, eller ikke?

Leonore.

Forlad mig, kiære Farbroder, jeg veed ikke hvad for en Frugt, der hidtil har holdt mig fra, at aabenbare Dem, at Hr. Damon var den, som besørgede saa vel Brevene til Leander, som den liden Hielp, jeg har kundet sende ham, af det Deres og min Wands Godhed har bestemt til mine egne smaae Udgifter.

Dorimon.

Dorimon.

De har altsaa afknappet Deres egne Udgifter, for at hielpe ham.

Leonore.

Jeg har ikke afknappet mine Udgifter, men allene sendt ham det jeg ikke brugte. Og hvortil skulde jeg ellers anvende dette?

Dorimon.

De har Ret. : : Men troer De, at jeg har Aarsag til at være vreed paa Dem.

Leonore. (frygtsom)

Paa mig? : : Min kiære Farbroder! : :

Dorimon.

Gaa i Sandhed paa Dem. : : Hvorfor har De tilforn haft saa liden Fortroelighed til mig? : : eller har De ikke villet sige mig dette, fordi De misundte mig at tage Deel i Deres Velgierninger?

Leonore.

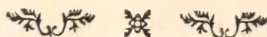
Forlad mig, min kiære Farbroder, det har sandelig ikke manglet mig paa Fortroelighed til Dem, men, foruden den Frygt jeg talte om, og som jeg selv ikke kan giøre Reede for, saa veed De selv; at saa tidt De har giort os den Vre, at besøge os, har der været saa mange Forhindringer. : :

Dorimon.

Hvordan De end undskylder sig, saa har jeg dog Lyst til, at paalegge Dem nogen Straf, : : see kun ikke saa alvorlig paa mig : : for at gotgiøre Deres Forseelse, skal De endnu i Dag skrive til Leander, og bede ham med hans heele Familie at komme hid.

Leonore. (forvirret)

Hvorledes? : : I Sandhed! : : min Herre! : :

Dorimon.

Tilstaag, min Datter! at det vilde være Dem en stor Fornøjelse, dersom De undertiden kunde see Leander, og dette kan skee, da jeg agter at lade ham opholde sig paa en af mine Gaarde, uden at hans Fader skal vide det. Og hvem kan vide, om man ikke, naar han er her i Nærheden, kan finde et lykkelig Øyeblik at forlige ham med hans Fader? : : I det ringeste skal jeg gjøre mig Umage derfor.

Leonore.

Nu vel; min kiære Farbroder! : : De skal ikke mere have Anrsag at klage over min liden Fortroelighed til Dem. : : Jeg har alt for længe siden tænkt paa det samme, endnu meere, det er allerede sat i Værk. : : Leander er kommen tillige med hans Kone og Søn. Men med det Tilbud, at Leander maa opholde sig paa en af Deres Gaarde, har De forekommet en Begjæring, som jeg vilde gjort Dem.

Dorimon.

Saa er det mig dog kiært, at jeg har forekommet Dem i noget. Men, naar kom De, og hvor opholde De sig?

Leonore.

De kom i Aftes, og opholde sig paa Hollanderiet, hvor der, for nærværende Tid, ingen boer uden Mester Jørgen, paa hvis Tausshed og Troskab man kan forlade sig.

Dorimon.

De maa da herefter lade mig allene have den Fornøjelse, at forsørge denne uheldige Familie, : : og imidlertid vil vi begge stræbe efter, at forsones Faderen med Sønnen. Men, førend jeg kan foretage mig noget heri, maatte jeg først vide Omstændighederne ved dette Gistermaal, hvilke endnu ere mig ganske ubekjendte.

Leonore.

Jeg har gjort mig et svært Haab om Forsoning deraf, at min Mand nu paa nogen Tid ikke har talet saa meget om at gjøre Leander arveløs, som i Begyndelsen, dette har ogsaa bevæget mig til at lade ham komme hid. : : :
Men

Men hvad hans Giftermaal angaaer, da har hans Svigerfader, Hr. Edelmød. :

Dorimon.

Hvad Hr. Edelmød, som var Lieutenant her i Tienesten, og maatte rømme fordi han traf Kaarden imod hans Oberst, er han Leanders Svigerfader?

Leonore.

Ja. Men kiender min Farbroder ham?

Dorimon.

Jeg kiender ham for saavidt, at vi har tient ved Armeen sammen, da han ved alle Lejligheder viste sig en kias og ærefier Soldat. Hvorfor jeg ogsaa nu, efter et par Aars forgiæves Umage, uden at han veed noget deraf, har udvirket ham Pardon, hvilken jeg havde tænkt at finde her, siden jeg har bedet at den maatte stikkes hid, naar den var understrevet.

Leonore.

Hvilken Fornøjelse vil det være for Leander, da jeg af alle hans Breve har seet, hvor høyt han elsker denne Svigerfader.

Dorimon.

Om De saa synes, vil vi ikke lade Leander vide noget deraf, førend vi har Pardonen i Hænderne, for at glæde ham saa meget destomere.

Leonore.

Ligesom De befaler. Men : : Nu, Mester Jørgen! er vores Ven i Nærværelsen?

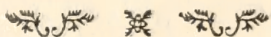
IV. Scene.

Mester Jørgen.

(kommer nærmere til de forrige)

Mester Jørgen.

Ja, naadige Frue! Han venter Deres Befaling her nær ved. Han er allene; thi den unge Frue sover endnu.

Leonore.

Lad ham kun strax komme hid. Min Farbroder er hans Ven.

Mester Jørgen.

Gud velsigne Dem derfor, velbaarne Herre : : men han er saa bedrøvet : : De skal strax saa ham at see.
(Han løber hastig bort)

Leonore.

Nu kan han selv fortælle Dem, hvad De begiærer at vide : : der kommer De : : hvor bekymret seer han ikke ud, den Stakkel! : : og De behager at see! : : i Sandhed! jeg troer den ærlige Mester Jørgen søger at trøste ham.

V. Scene.

Leander.

(Hans Gebårder tilkiendegiver en stor indvortes Bedrøvelse, han hæfter sine Øyne snart paa et, snart paa et andet Sted, uden at mærke de Tilstædeværende, og alt hvad han seer, synes at formere hans Bedrøvelse. Leonore bevæget over Leanders Gebårder, gjør ofte Mine ligesom hun vil tale. Dorimon rørt over Dem begge, staaer med Armene slungede i hinanden og betragter Dem. Mester Jørgen bliver staaende ved Indgangen til Skuepladsen, og seer sig flittig omkring, som en der passer paa. Endelig saar Leonores Hjerte Lust, ved det hun brister i Graad, og siger, saa mildt som en Bedrøvet kan.

Leonore.

Kære Leander! Velkommen : : Min Søn.

Dorimon.

Velkommen hjem, min Herre! : : Men er De saa henrykket af de livløse Tings Betragtning, at de ikke kan mærke deres nærværende Venner, som hilse Dem?

Leander. (Som opvakt af Søvn.)

Madam! : : Naadige Herre! : : Forlad jeg beder, at jeg ikke iagttog min Skyldighed. : : Himlen veed hvor
fiart

kiært det er mig, at see Personer, hvilke jeg er den største
 Forbindtighed skyldig. :: Men! O Gud! hvor billig er
 min Bedrøvelse, naar jeg betragter dette Huus :: dette
 Sted! da jeg for saa Aar siden reyste herfra, var jeg elsket
 og agtet af enhver :: Man gjorde mig tusinde gode On-
 sker :: og alle længtes efter at see mig her igien, førend
 jeg reyste :: og nu Madam! :: Nu min Herre! :: da
 jeg kommer her igien, maa det see saa hemmelig, som en
 Misdader, der frygter for Rettens Forsølgelse! :: og det,
 fordi jeg hades af en Fader, som jeg inderlig elsker! :: ja
 end mere, at jeg hisset seer det Sted, hvor denne Fader
 ofte gav mig de trohiertigste Formaninger, :: og hvor en
 kiærlig Stedmoder, ved at vise mig Dydens Veg, gav mig
 de tydeligste Prøver paa en om Moders Kiærlighed, kan
 denne Erindring andet end opvække min Bedrøvelse, som
 bliver saa meget desto hastigere, nu den faaer Tøyle, da
 jeg ofte maa tæmme den, for ikke at foraarsage en elsket og
 kiærlig Kone nogen Kummer.

Leonore.

Ey, min kiære Søn! gjør Eder saa meget mueligt er
 Umage for, at dæmpe Eders Bedrøvelse, ved det Haab,
 at vi vil stræbe at ophæve dens Aarsag.

Leander.

Ach, allerkiæreste Moder! :: hvor stor Erkiendtlighed
 er jeg Dem ikke skyldig! Gid mit Blod kunde betale det,
 jeg skylder Dem for Deres Godhed! :: Men, ach denne
 Godhed :: ja! :: den er mig en nye Aarsag til Bedrø-
 velse! :: da jeg reyste bort, fornøiede jeg mig i det søde
 Haab, at jeg skulde blive Dem en sikker Støtte i Deres
 Alder, og Deres Børn en troe Raadgivere. Men nu ::
 Hvad skulde eg gribe til, dersom De ikke oplod Deres med-
 lidende Hierte for en ulykkelig Familie? :: og :: ach! ::
 hvad vilde der vel blive af, om De :: o forstræffelige
 Tanker! ::

Dorimon.

Man har allerede tænkt paa saadanne Anstalter, at
 De ikke har nødig at frygte for nogen Mangel, om Deres
 Fader end ikke skulde lade sig bevæge til, at forlade Dem.

Leonore.

Leonore.

Og De maa troe, at jeg har Aarsag at haabe, at han snarere vil lade sig bevæge end man maaſkee foreſtiller fig.

Leander.

O! ſmigrende Tanke! : : O! Allertiaereſte Moder!

Dorimon.

Men hør, min Herre, det vilde nok ikke være af Bøyn, om De fortalte mig Omſtændighederne ved Deres Giſtermaal. Deres Moder vilde have ſagt mig dem, da De kom, og det er mig ikke ukjært, at høre dem af Dem ſelv. : : Maaſkee jeg derved kan ſættes i bedre Stand til at udrette noget fordeelagtigt for Dem hos Deres Fader.

Leander.

Ach, min Herre! : :

Dorimon.

Jeg vil ikke formode, at denne Fortælling formeerer Deres Bedrøvelſe. Skulle ſaa være, ſaa vil jeg ſiden bede Deres Moder, at ſige mig det.

Leander.

Ney min Herre! omendſkiønt mit Giſtermaal har paaſdraget mig det grueligſte i Verden, nemlig min Faders Brede, ſaa kan jeg dog med Sandhed ſige, at Erindringen derom er mig ſaa behagelig, at jeg endnu hver Time velſigner det lykkelige Øyeblik, da jeg førſt ſaae min Climene.

Dorimon. (ſmilende)

De ſpiller endnu Eſkerens Rolle! : : Men ſiden det ikke er Dem imod, ſaa maa de ſkynde ſig at fortælle det, ſiden vi ikke veed, hvor længe vi kan være ſammen denne gang.

Leander. (med et Suk)

Det er ſnart fortalt. : : I vores Gefandts Capelle var det, at jeg førſt ſaae min Climene. Den uſkyldige Mine, den Yndighed, ſom herſkede i hendes Anſigt, var alt for ſtor, at jeg ikke ſkulde lægge Mærke dertil. Jeg betragtede hende

hende med den største Opmærksomhed, og da hun var gaaet, havde jeg ingen Noe, førend jeg af Gesandstens Betiente fik at vide, hvem hun var. Man sagde mig, at hendes Fader var min Landsmand, som maatte være landflygtig formedelst en Duel; men hvad Elimene angik, da kunde De ikke nok som berømme hende, ja selv Gesandstens Frue har forsikret mig, at hun besad alle Guldkommenheder, undtagen Riigdom og Stand. Man kan let forestille sig, at disse Beretninger ikke formindskede min Længsel efter, at blive bekendt med hende.

Dorimon.

Landsmandskabet gav da vel Anledning til Bekendtskabet?

Leander.

Ja min Herre! = = under Haanden havde jeg faaet at vide, at hendes Faders Omstændigheder vare kuns maadelige. Som hans Landsmand tog jeg Lejlighed at bevise ham nogle smaa Tjenester, hvilke forskaffede mig Adgang til Huset. Nu lærte jeg ret at kiende Elimene = = Med saa Ord, jeg vidste ikke deraf, førend mit Herte var indtaget af den hæftigste Kiærlighed, og som jeg mærkede, at hun ikke ansaae mig med ligegyldige Øyne, saa skrev jeg til min Fader, og bad ham om Tilladelse, at tilbyde denne elskværdige Person mit Herte. = = Jeg veed ikke, hvorfor jeg ikke fik Svar paa dette Brev; men, da det faldt mig tungt, at bide læn- gere, = = og hvilken Elskere er ikke utaalmodig = = saa erholdt jeg hendes Tilladelse, at begiære hende af hendes Fader, og da han intet havde at udsætte paa min Opsørsel, og det var ham ubekendt, at min Fader endnu levede, saa gjorde han mig til det lykkeligste Menneske paa Jorden, ved det han tillod mig at ægte hans Datter. Jeg lod min Fader vide mit Gistermaal; men = = jeg skælver endnu ved at tænke paa hans Svar = = det mindste han truede mig med, var, at han vilde gjøre mig arveløs. Jeg veed ikke hvortil min Fortvivlelse derover kunde bragt mig, dersom ikke De, allerkiæreste Moder, med samme Post, som bragte mig dette forkræftelige Brev, havde lovet mig Deres Bis- stand,

stand, samt at de vilde søge at forsoné min Fader. Dog kunde det ikke forhindre, at man jo mærkede min Bedrøvelse. Man tilskrev den min Længsel efter mit Fæderneland. Og Skamsfuldhed holdt mig fra at aabenbare den rette Aarsag; saa at end ikke Climene selv veed, at jeg har en Fader i Live. Heraf kom det, at man desto lettere fandt sig i at lade mig reyse, da jeg foreslog det, efterat jeg havde bekommet Deres Befaling derom. Man kan let forestille sig, at det paa alle Sider faldt smertelig at tage Afsked. Og De tillade mig at sige, at næst det, at see min Fader forsonet, skulde intet være mig kjærere, end om jeg bestandig kunde have den retskaffene Hr. Edelmød i Nærvarelsen. Her, naadige Herre, har De den forlangte Underretning.

Dorimon.

Jeg takker Dem min Herre. Og jeg kan sige Dem, at jeg meget got kiender Deres Svigerfader; thi Deres Moder har sagt mig hans Navn; vi har paa en Tid tient ved Armeen. Han er en Mand, som kan gjøre den bedste Familie Væ. Hans Menneſke-Kiærlighed var Aarsag til hans Vandheld. Men da hans Fiende nu er død, saa vil vi see. = =

Leander.

O! fortryllende Haab = = O naadige Herre! = = O allertiæreste Moder! Med hvilke Ord skal jeg udtrykke det. = =

Leonore. (leggende Haanden paa hans Mund)

Ikke et Ord mere, min kiære Leander. Jeg er vis paa, at min Farbroder saavelſom jeg finder den største Fornøielse i at gjøre, hvad vi kan til Eders Nøiighed. = = Men hør! I burde dog lade Eders Frue vide, at Eders Fader er i Live, at hun ikke skulde falde paa en eller anden Tanke, i Fald hun usformodentlig skulde erfare det af andre.

Leander.

Jeg vil = =

Mester Jørgen.

(hastig)

Naadige Frue! Herren kommer.

Leonore.

Leonore.

Nu, min Søn! saa maa vi skilles ad for denne gang.

Leander. (bevæget)

O Gud! : : Jeg skal være min Fader saa nær, uden at jeg paa mine Knæ : :

Dorimon.

(tagende ham ved Haanden.)

Det er endnu ikke Tid : : kom min Herre! jeg vil følge Dem.

(Dorimon og Mester Jørgen leder Leander ud, som er i Forvirring)

Leonore. (seer bedrøvet efter Dem)

Hvor rører ikke hans Smerte mig! : : O at hans Fader vilde lade sig bevæge! : : ja! ja! : : Man maa stræbe.

VI. Scene.

(Drontes kommer ind med en Tankesfuld Mine, som han søger at forandre til en mild, ved det han seer Leonore.)

Drontes.

Er min Leonore saa allene? Man sagde mig, at Hr. Dorimon var kommen, og jeg ventede, at finde ham hos min Altkjæreste?

Leonore. (noget forvirret)

Han gik just i dette Øyeblik bort med Mester Jørgen, for at see det nye anlagte Korteer.

Drontes.

Og Du fulgtes ikke med.

Leonore.

Jeg var just træt af at gaae, hvorfor han selv bad mig at biev, til han kom tilbage : : men, om Du saa behager, saa vil vi begge gaae til ham.

Drontes

Drontes.

Jo nok. Men jeg har dog først noget at sige min Leonore : : Har Du ikke forundret Dig over, min Hierte, at jeg tog saa tidlig ud i Dag, og det uden at lade Dig vide, i hvad Forretning.

Leonore. (kierlig og forundrende)

Eh min Hierte Mand! hvorfor skulde jeg forundre mig derover? : : En Mand, som beklæder et offentlig Embede, kan jo have tusinde Forretninger, som han ikke bør aabenbare sine beste Venner : : og Du forekommer jo altid min Nysgierrighed i de Ting, som jeg maa vide.

Drontes.

Dette er da en Ting, som Du maa vide, thi den angaaer til Deels Dig selv, og jeg formoder, Du vil ansee den, som en Prøve paa min Kierlighed til Dig. Men kan Du vel giette, hvad det er.

Leonore.

Meener Du, min Allerkiereste, at jeg ikke tilstræffelig nok er forvissat om Din Kierlighed, uden jeg seer nye Prøver paa den? Men, hvorledes kan jeg giette? : : (glad) dog : : (nedslaaet) men om jeg tager fejl?

Drontes.

Mu! : : hvad meener min Leonore?

Leonore.

Ach, min allerkiereste Mand! Skulde jeg troe, at : : din faderlige Kierlighed har vundet Geyet? : : vil Du tilgive Leander? : :

Drontes. (noget opbragt)

Hvorledes? : : Du har endnu ikke forglemmt denne Uværdige? : : Jeg skulde tilgive ham! Nej! : : uagtet alle de Forhindringer, man en Tid lang har kastet mig i Vejen, saa har jeg dog endelig udrettet saa meget, at han endnu i denne Dag skal blive gjort arveløs : : See det har været min Forretning i Dag.

Leonore.

Leonore. (noget opbragt)

Og dette skulde jeg ansee som en Prøve paa Din Kierlighed! : : (bevegelig) Ach min Hierte Mand! hvorledes kunde Du giøre sligt, da jeg saa ofte har bedet Dig, om ikke engang at tænke derpaa, da Du veed, hvor høyt jeg elsker denne din Søn, da : :

Orontes. (med en mildere Tone)

Den Skam han har gjort sin Familie, burde for længe siden have udsløttet al den Gudhed, Du bær for ham. Hvad mig angaaer, da har jeg fast besluttet, at stræbe, aldeles at forglemme denne Uværdige. Og jeg er vis paa, at dersom Du allene vil betænke de Fordeele. : :

Leonore.

Ach, ulyksalige Fordele, som styrter en anden i Elenighed! : : Troe mig min Hierte Mand, jeg skulde salde dig mindre besværlig med min Medlidenhed med Leander, dersom jeg ikke vidste, at han tager sig din Brede saa nær, at det vil giøre ham uskikket til at forserge sin Familie.

Orontes. (bitter)

Han tager sig den nær? : : Nu vel! Lad ham tage sig den nær : : gid den maa have den Virkning, du forestiller dig! : : destomere vil han føle Straffen for hans Forseelse.

Leonore.

Ach! Skulle man troe, at en Fader kunde tale saaledes? jeg vil ikke tale mere om Leander; men hans uskyldige Børn : : : hvilke, hvordan det end gaar, dog nedstammer fra dig, hvad have de gjort? forestil dig dem henkastede iblant den usselste Pøbel, da deres Herkomst giver dem en Ret til den meest glimrende Lykke? Dette maa i Sandhed dog røre dig.

Orontes.

Ney. Lad det røre den Uværdige, hvis Navn jeg ikke gider nævne! og denne nagende Tanke skal være en Gien-gjæld, for den Sorg, han har gjort sin Fader.

B

Leonore.

Leonore. (alvorlig)

Nu vel! da Medlidenshed ikke kan bevæge Dig, saa burde Du dog for den Kiærligheds Skyld Du bær for mig, handle mere lemsfædig i denne Sag. : : (mere kiærlig) Ach min Hierte Mond! Du veed de Tanker, man gemeenlig har om Stedmodre. Og Du kan være vis paa, at man vil holde mig for den, som opegger Dig til al den Brede, Du viser imod Leander.

Drontes.

Frygt ikke min Hierte! Din Character er alt for vel bekiendt dertil; og overalt, hvad skal man bryde sig om Folkes Domme, naar man frikiendes af Samvittigheden!

Leonore. (meget bevæget)

Ach! gid ikke denne indvortes Dommere, engang naar Du ikke kan tilfredsstille den. : :

Drontes.

Ey min kiære Kone! Vi vil ikke indlade os over en Sag, som er usoranderlig. : : Kom vi vil gaae hen til Hr. Drimon.

Leonore.

Jeg kan i Sandhed ikke aflade. : :

Drontes.

Vi vil ikke tale mere derom. Kom! (de gaaer)

Anden Act.

I. Scene.

Mester Jørgen. Leander (med en tvungen Munterhed) Elimene.

Mester Jørgen.

De gjør mig alt for stor Være, naadige Frue, og jeg tænkte ikke, De vilde finde min Have saa smuk, siden De

De saa nylig er kommen fra Frankerig, hvor jeg har hørt, Haverne ere langt smukkere.

Etimene.

Man finder i Frankerig Haver, som ere langt kostbare; men det hindrer ikke, at jo denne ogsaa har sine Indigheder. Ja jeg maa tilstaae, at ikke allene Haven i sig selv, saavidt jeg endnu har seet, er meget behagelig, men den vidner endogsaa om en kunstig og flittig Urtegaardsmand.

Mester Jørgen.

Jeg takker underdanigst paa Havens og Urtegaardsmandens Begne.

Leander.

Min Allerkiæreste har gjort Mester Jørgen en Compliment, som jeg er vis paa fornøyer ham : : er det ikke sandt, min gode Mester Jørgen.

Mester Jørgen.

Ja i Sandhed, Naadige Junker! : : Men, Naadige Frue, skulde De vel troe, at jeg tør sige, De uden Tvivl vil finde største Behag i dette Sted i hele Haven.

Etimene.

: : Ja : : Stedet er angenemt. Men jeg seer dog ikke, hvorfor jeg just skulde give det Fortrin.

Mester Jørgen.

Jeg maa da sige Deres Naade, at, naar Junker Leander, imens han tilforn var hjemme, enten ville læse, eller moere sig med sine egne Tanker, saa stode det altid paa dette Sted. Ja hele Sommeren igiennem kunde man næsten bestandig finde ham her.

Etimene.

Og derfor meener han ogsaa, at jeg skulde elske dette Sted : : Hør Du min kiære Leander, Mester Jørgen kan ogsaa være galant : : Men var Du da saadan Philosoph?

Leander.

Jeg tilstaaer, at jeg har haft mange fornøylige Timer
paa dette Sted.

Elimene.

Saa maa jeg ogsaa tilstaae ham, min gode Mester Jørgen, at jeg nu synes best om dette Sted, af alt hvad jeg har seet i Haven.

Mester Jørgen.

Det vidste jeg nok : : Men jeg veed ikke, hvor Fruen bliver af. Hun sagde, Hun vilde være her, naar De kom : : dersom De befaler, vil jeg lade hende vide, at De er kommen.

Leander.

Vil I være saa god? Mueligt Hun har faaet Forsald.

Mester Jørgen.

Jeg vil ikke formode det : : hvis saa er, skal jeg strax bringe Beskæd. (han gaar.)

II. Scene.

Leander. Elimene.

Elimene.

Jeg synes, at jeg ret kan lide denne Mester Jørgen.

Leander.

Han fortjener i Sandhed min Engels Bevaagenhed. Thi han er et ærlig Menneſke, og en gammel troe Tjenere. Derfor er han ogsaa meget afholdt, saavel af min Stedmoder, som : : (standser forvirret, som en der har sagt for meget)

Elimene.

Nu! hvad vilde min Leander ſige? : : Du standser! : : Du er forvirret! : : Min Gud! hvad ſeyler min Leander.

Leander. (meget bevæget)

Ach min elſkeligſte Elimene! : : :

Elimene.

Elimene.

Tael dog min Leander! :: aabenbar Din Elimene, hvad der ligger Dig paa Hierte :: Stig mig, hvad der quæler Dig :: lad mig tage Deel deri :: lad mig forsøge at trøste Dig :: og (med en kiælen Smil) meener Du, at Din lille Rones Umage skal være forgiæves? ::

Leander.

Ach min Elimene! :: hvilken Glæde, at jeg kan kalde Dig min! :: Din Smil er en Balsam for mit saarede Hierte :: men tør jeg haabe, Du vil forlade mig en Forseelse, som jeg har begaaet af Kiærlighed til Dig, og Skamfuldhed hidtil har forhindret mig, at aabenbare Dig?

Elimene.

Om jeg kan forlade Dig en Forseelse, begaaet af Kiærlighed til mig? :: Er det Aarsagen til din Bekymring, saa laaе den kun reent af Tankerne, thi jeg vil tilgive den, uden engang at vide, hvori den bestaaer.

Leander.

Ja, min forbindelige Siæl! :: Men det er fornødent, at jeg siger Dig min Forseelse. Den kan dog ikke længe holdes skjult for Dig. Men min Elimene! erindre Dig dens Aarsag, erindre Dig dit Løfte om Forladelse.

Elimene.

Er det fornødent, at jeg maa vide den? :: Nu vel! saa tael da min Elskeligste, og mit Hierte er villig til at deele al Bekymring med Dig.

Leander.

Det er jeg forvissat om :: tillad mig da at spørge Dig, hvad Haab kunde min Kiærlighed have gjort sig, hvorledes vilde Du belønnet den; dersom jeg, førend vores Egteskab, havde sagt Dig, at jeg havde en Fader i Live, hvis Samtykke til vores Forening jeg endnu ikke havde.

Elimene.

Skal jeg besvare dette Spørgsmaal? :: Vel! det er let at besvare, I hvor høyt jeg end elskede Dig, min Kiære

Leander, saa havde jeg dog aldrig givet Dig min Haand, saa længe Du ikke havde dette Samtykke. : :

Leander.

Burde jeg ikke forestilt mig dette Svar! : : Ach, min Elimene! Fornuftten, ja Kierlighed selv siger : : Dog jeg maa endnu spørge Dig, hvorledes vilde Du ansee din Leander, dersom Du nu først fik at vide, at han havde en Fader i Live, som var misfornøyet med dette Ægteskab, siden han ikke kiender dine rare Egenskaber! En Fader, som var uforsønlig, og som agtede at gjøre mig arveløs? : : Vilde Du endda tilgive, vilde Du endda elske mig? : :

Elimene.

Kan Du tvivle derpaa? : : Ach Leander! Gid den halve Verden hørte mig til, og Du var i de fattigste Omstændigheder! saa skulde jeg viist Dig de tydeligste Prøver paa min Oprigtighed og uegennyttige Kierlighed : : Dersom Du havde en Fader, som var saa haard imod Dig, saa vilde jeg gjøre alt, hvad Dyd og Kierlighed tillod mig, for at forsoné ham, og for at see Dig fornøyet. Og vilde han ikke lade sig bevæge, saa vilde jeg gjøre alt, hvad der stod i min Magt, for at opmuntre Dig, og henstille Resten til Himmelen.

Leander.

Nu vel! Min Elimene : : Du er nu forbered : : forskrækkes ikke : : jeg har en Fader, med saa Ord, de Omstændigheder, jeg har sagt dig, ere vores egne.

Elimene. (bevæget)

Min Gud! : : Min Leander! af Kierlighed til mig, har Du paadraget Dig Din Faders Brede? : : O, min Leander! : : O! : :

Leander. (bevæget)

Rom min Elskelaste! kom : : vi vil stræbe, at finde Os i hvad Skiæbnet har besluttet over os. : : Det er sandt, jeg veed hvor ubevægelig min Fader er, naar han sætter et Forsæt; men her er endnu et Glimt af Haab. Min Stedmoder

moder, som Han elsker, hendes Farbroder, begge har lovet af yderste Kræfter, at stræbe, at tilvejebringe en Forsoning.

Etimene.

Men Leander : : : en Stedmoder : : : saa vigtig en Sag.

Leander.

Ach Etimene! Lad ikke Mistanke fornærme det ædelste, det oprigtigste Hjerter. Hun er min Stedmoder, det er sandt, men en Stedmoder, som jeg aldrig tiere bør kalde saaledes, end naar jeg vil forestille Hende som et Exempel, endogsaa for de kiærligste Mødre. Hende har vi at takke for, at vi hidtil har nydt en standsmæssig Underholdning, og jeg er vis paa, saavidt det staaer til Hende, vil Hun her efter ikke heller lade Os lide nogen Mangel. Med saa Ord, Hun har bestandig viist sig saa Moderlig imod mig, at jeg ikke tvivler paa, Hun jo vil vise sig ligesaa herefter. Lad derfor al Tvivl fare, og forcen Dig med mig, at bevidne Hende den Erkiendtlighed, vi ere hende skyldige.

Etimene.

Forlad mig min Tvivl, min kiære Leander, jeg forsikrer Dig, at jeg skal stræbe, at forsoner den ved det taknemligste Hjerter : : Men ach din Fader.

Leander.

Ha ja! : : Han give mig sin faderlige Kiærlighed igien, og jeg vil med Glæde finde mig i, at : : men der er min Moder. Hem dine Lærere.

III. Scene.

Leonore. Mester Jørgen. De forrige.

Leonore.

(i det de kommer ind til Mester Jørgen)

J har Ret, det lader til en meget yndig Person.

Mester Jørgen.

Jeg vidste nok, at Fruen vilde synes vel om hende.

(Han bliver staaende, for at passe paa)

Leander.

(Med Climene ved Haanden gaaer Leonore i Mode)

Tillad mig allertierreste Moder, at jeg fremstiller Dem en af de tierreste Personer, jeg har paa Jorden. :: De seer her min Climene, min tiere Kone. Hun veed, hvad hun er Dem skyldig, og hendes Hierte er bereed, at foreene sig med mit, for at udøse vores Taksigelse.

Leonore.

Det fornøyer mig meget Madame, at jeg endelig er saa lykkelig, at lære, at kiende min Sonne Kone. De kan være vis paa, at jeg tilforn har agtet Dem høyt, allene af det andre, saavelsom Leander have sagt mig om Dem :: og jeg tvivler ikke paa, at jeg jo nu maa agte og elske Dem langt høiere, da jeg selv kommer i Stand til at dømme om Deres personlige Fortienester.

Climene.

Naadige Frue! Den Gæde De beviser mig, er saa stor, at jeg ikke veed, hvorledes jeg skal tage derimod, mindre, hvorledes jeg skal gengiælde den, uden De vil være fornøyet med et taknemmeligt Hierte, som ikke for Døden skal afslade at erindre sig, hvad det er Dem skyldig. ::

Leonore.

Jeg tvivler aldeles ikke paa, at jeg jo hver Dag vil faae nye Anledning til, at glæde mig over min Sviger-Datter.

Climene.

Ach naadige Frue, hvor lykkelig vilde jeg ikke agte mig, dersom jeg i mindste Naade kunde gjøre mig Deres Godhed værdig! denne Godhed, som opfylder mit Hierte med saa meget større Glæde, saasom jeg i det Øyeblik, De kom, ikke ventede den; thi da fik jeg først at vide, at jeg skjønt uskyldig og uvidende, har været Aarsag til en ulykkelig Uenighed imellem en Fader og en Søn, hvilke De elsker :: ::

Svil.

Hvilken Tidende! : : uagtet de Forsikringer min Mand gav mig om Deres ædle Hierte, saa skielvede jeg dog ved at see Dem; ja, naadige Frue, jeg frygtede for Debreydelsse, og, med Deres Tilladelse jeg ventede : : neppe en hæslig : : men aldeeles ingen kiærlig Velkomst, saa min Frygt visselig havde drevet mig herfra, uden at lade mig nyde den Gæst, at opvarte Dem, dersom De ikke i det samme var kommen.

Leonore.

I Sandhed, Madame! Deres Oprigtighed indtager mig. Men jeg beder Dem, troe ikke, at jeg kunde være saa uretfærdig, at forekaste Dem noget, hvori jeg vidste, De ikke var skyldig, Leander havde allerede sagt mig, at han havde holdt det skjult for Dem, at hans Fader levede. Men De Madame, De troede, at Leander var sin egen Herre, De fandt ham ikke uærdig til Deres Kiærlighed, hvad Under da, at De fulgte Deres Tilbøjelighed? : : hvorledes kunde jeg lade Dem, naar jeg vil sætte mig i Deres Sted? : : Altsaa er Leander allene den, som bør have Skyld? : :

Leander.

Ah allerkiæreste Moder! kan min hæftige Kiærlighed : :

Leonore.

Sie min kiære Son, jeg vil strax komme til Eders Kiærlighed, thi jeg maa oprigtig tilstaae, at nu, da jeg haver seet Eders Kiæreste, saa undskylder jeg Eder ikke allene, men jeg troer endogsaa, at jeg maa prise Eder lykkelig, formedelst Eders Bal, og jeg seer ikke, hvor Eders Kiærlighed kunde faldet paa en værdigere Person. Saa jeg af mit Hierte vil ønske Dem til Lykke med hinanden, ligesom jeg ogsaa ønsker mig selv til Lykke med Dem begge. Himlen opfylde mine Ønsker for Dem, saa er jeg vis paa, at der intet vil mangle i Deres Lyksalighed.

Elimene.

Ah naadige Frue! : :

Leonore.

(meget munter)

En Madame! Jeg troer ikke, at denne Titel herefter bør bruges af Leanders Kone til hans Moder, Fortroelighed, Kiærlighed, Venstabskulle herefter bestandig regiere

imellem os, og vi vil gjøre Begyndelsen dermed, at vi kalde hinanden med de kærlige Navne, Moder og Datter, og jeg min k re Sviger-Datter, skal paa min Side vise, at jeg elsker Dem, at jeg er Deres saavelsom Leanders Moder.

Etimene.

Ach naadige Frue! jeg veed ikke hvorledes jeg skal bære den Byrde, Deres Godhed paalegger mig. En  vig Erkiendtlighed, er det eeneste Bederlag, jeg kan forsikre Dem om, og Deres  dle Tænkemaade er mig Borgen for, at De ikke vil forsm ae et taknemmeligt H erte, ja naadige Frue! ::

Leonore.

Atter naadige Frue! :: En min k re Datter! jeg bes der Dem, kald mig ikke saaledes oftere. Jeg veed, De har ingen Moder, nu kald da mig Deres Moder, og De kan forlade sig til, at jeg vil stræbe, at fortjene dette Navn af Dem.

Etimene.

Deres Befalinger skal bestandig være mig en Lov, og med hvilken Fornøyelse har jeg ikke opfyldt denne Lov, da den g r mig saa stor  re, og saa rigelig opretter mig en Moders Fort is, hvilken jeg i nogle Aar med stor Bedrøvelse har savnet. Men De forlade mig, om den  erb dig hed, jeg er Dem skyldig, saavelsom den Kundskab, jeg har om min Uværdighed, undertiden kommer mig til, at forglemme den Lydighed, jeg i dette Fald er Deres Befalinger skyldig.

Leonore.

Jeg vil see, om jeg kan betage Dem ald Undskyldning, min k re Datter. See her (tager af sig selv et prægtig Halsbaand og Armbaand, hvilke hun binder paa Etimene) lad dette bestandig erindre Dem om, at jeg er Deres Moder, og at De b r kalde mig saaledes. Og (betragter Etimenes Finger-Ringe) nej den kiender jeg, den vil jeg ikke berøve Dem, men vil De overlade mig denne, her er en i Steden derfor, (hun tager en Ring af Etimenes Finger, paa hvilken hun sætter igjen en af sine egne) disse skal være som
vores

vores Troelovelsses Ringe, ved hvilke vi tilsiger hinanden en Moder- og Datterlig Kierlighed.

Elimene. (meget bevæget)

Uforlignelige Godhed! hvorledes :: ja hvorledes skal jeg udstaae den! hvorledes skal jeg aflegge min Taksigelse derfor! min Tunge er ikke god, for at udtrykke det, jeg føler i mit Hjerter! Gid ::

Leonore.

Oh min kiære Datter, denne elskværdige Forvirring, denne Mangel paa Ord siger mig langt meere, end den meest veltalende Tunge. Vi ville derfor nu ikke tale meere derom; men vores Gierninger skulde herester være vores Hjerterets Talsmand :: Men Leander! I er jo ganske bevæget!

Leander.

(som nogen Tid har staaet bevæget)

Ja Allerkiæreste Moder, ja! jeg er bevæget! :: men det er en inderlig Glæde, som rører min Siæl :: over den Kierlighed De beviser min Elimene :: Ach Elimene! Elskeligste Elimene! Gid vi nok kunde takke :: nok kunde elske denne Moder! :: meener Du ikke, at vi kan byde hele Verden Trods, om den kan forevise os en Moder, saa god, som vores Stedmoder.

Leonore.

Tag Eder i Agt, min kiære Leander, at Eders Taknemmelighed ikke gaaer for vidt? Lad den ikke forlede Eder til at bevise mig en Høflighed, som fornærmer andre kiærlige Mødre. Og overalt, hvad haver jeg gjort, som fortjener nogen besynderlig Taksigelse? :: Jeg ærer og elsker Dyden, hvor jeg finder den. :: I fremstiller mig et Fruentimmer, hvilken jeg efter mine Tanker, burde agte høyt for Eders og hendes gode Rygtes Skyld, endogsaa førend jeg saae Hende. Jeg seer Hende, og nu indtager Hun mig saaledes, at jeg troer, jeg ogsaa bør elske Hende for Hendes egen Skyld. Heri er jo intet, som kan regnes mig til nogen Fortieneste, ja endnu mere, min Son! jeg forstærker
Eder,

Eder, at jeg er Eder Tak Skyldig, fordi I haver givet mig en Veninde i min Sviger-Datter.

Mester Jorgen.

Naadige Frue! = = Hr. Dorimon er paa Begen herhid.

Leonore.

Lad ham kun komme. Hvor mon Han har været saa længe? Jeg har ikke seet Ham, siden Han gik bort med Eder.

Leander.

Han forlod mig, da vi kom til Hollænderiet. Jeg tænkte Han gik herhid igien.

Leonore.

Ney Han gjorde ikke. Han har vel haft andensheds at forrette? = = Det er min Farbroder, min kiære Datter, som jeg nu strax skal forestille Dem. Jeg kan sige Dem, at Han er en retsaffen Mand. Og jeg er vis paa De vil agte Ham høyt, naar De lærer at kiende Ham.

Elimene.

Dette er man altid villig at troe, naar man allene veed, at han er min (Stammer) naa = = naa = = min Frue, Frue Svigermoder beslagter.

Leonore.

(Smiler og truer hende med Fingeren)

Ey, Ey! med Deres naa = = Deres Frue, dog! Jeg vil tilgive det endnu denne gang. = = Men jeg vilde ellers sagt Dem, at De maa lave sig til, at tage imod min Farbroders Kiærligheds Beviisninger; thi jeg er vis paa, Han vil elske Dem.

IV. Scene.

Dorimon. De forrige.

Dorimon.

Ey! Ey! Her treffer jeg jo min Leonore i et artigt lille Selskab.

Leonore.

Leonore.

Tillad mig, min kiære Farbroder, at vise Dem en Skat, jeg har faaet, siden jeg saae Dem sidst = = nemlig, en elskværdig Sviger-Datter i Leanders Kone.

Dorimon.

Deres ydmygste Tienere, min kiære Frue! Jeg har den Ære at ønske Dem Lykke til Deres Ankomst, saavel som til Deres Forening med Hr. Leander.

Elimene.

Jeg er Deres Naade ydmygst forbunden, og min Lykke vilde blive meget forøget, dersom jeg torde smigre mig med ligesaa stort Haab om Deres Blevaagenhed, som er forsikret om min Frue Svigermoders, hvis Bøn jeg udbeder mig til mine Onskers Opfyldelse.

Leonore.

De behøver i Sandhed ingen Forbønner, min kiære Datter? Min Farbroder seer allene paa Fortienester. Og De har nok til at forhverve sig hans Yndest, uden andres Hielp.

Dorimon.

De kan frit befale over mig Madame. = = Man ynder Dem, saasnart man seer Dem; thi disse oprigtige Dyne og ædle Liniamenter forsikrer mig om, at De har et ædelt Herte.

Elimene.

Deres Tienersinde, naadige Herre, er Dem uendelig forbunden for Deres usfortiente Godhed, saasom den sætter Mod i en Person, som ellers maaskee vilde være alt for undseelig.

Dorimon.

Jeg taler alvorlig Madame. Og efter mine Tanker giver man det smukke Køn en slet Prøve paa Høvyagtelse, naar man hykler for det. Men det, at min Leonore har udkaaret Dem til sin Datter, og at Hr. Edelsmod er Deres Fader, er allerede Aarsag nok for mig, til at agte Dem høyt, om jeg end aldrig havde seet Dem.

Elimene.

Elimene.

Hvorledes naadige Herre? har min Fader da den Være at være kiendt af Dem?

Dorimon.

Ja Madame! jeg er saa lykkelig at kiende ham, jeg agter ham høyt. Da (giver hende et Papiir) De behager at ansee dette, ikke som en Prøve paa den Tjeneste, jeg agter at giøre Dem, men som noget, jeg er Deres Hr. Faders Fortienester Skyldig, og som jeg allene viser Dem, da jeg veed, De vil glæde sig derover.

Elimene.

(Læser derpaa, og bliver som henrykt af en inderlig Glæde)

O Himmel :: Leander! min Fader :: Skal :: ach (bliver halv afmægtig, Leander tager hende i Armene, og Leonore giver hende noget at lugte til.)

Leander.

Ach, min Elimene! ::

Leonore.

Min kiære Daatter! ::

Dorimon.

De kan være uden Frygt. Det er alleene Virkningen af en uformodentlig Glæde over det, jeg har udvirket for hendes Fader.

Leander.

Elimene! min kiære Elimene! hvorledes befinder Du Dig?

Elimene. (kommer til sig selv)

Ach Leander! :: meget vel, :: men vil man forlade mig, at jeg foruroeligede Dem :: hvilken Glæde! :: O jeg Lykkelige! :: Min Fader har Tilladelse at komme tilbage, samt Forsikring om Monarchens Naade :: See der Leander! Læs dette.

Leander.

Leander.

(Efter han har læst det, leverer han Papiret til Leonore)

See allerkiæreste Moder! : : O, naadige Herre!

Elimene.

Hvorned har : :

Dorimon.

(bevæget)

Ths mine kiære Børn, ikke et Ord mere. Det er mig alt nok at see Dem fornøiede.

Leonore. (Efter at hun har læst)

Hvor fornøyer det mig! : : Jeg ønsker til Lykke af mit Hierte.

Dorimon.

Har jeg gjort andet end min Skyldighed? : : Thi hvem har jeg beviist størst Tjeneste, Hr. Edelmød og hans Frue Datter, eller Fædernelandet? Dette faaer, ved min Meglen, en velfortient Mand igien, der, som frivillig, i fremmede Magters Tjeneste har vtiist, hvad han kunde gjort for sit Fæderneland, om det havde været ham tilladt, hans magtige Fiende havde en Tid lang gjort mig frogtfom, endstønt det er en Skam, ikke at antage sig den Redeliges Sag: men hvad skal man gjøre? : :

Elimene.

Ach naadige Herre! De har forbuden mig, at takke Dem; men De tillade mig dog, at prise det Øyeblik lykkelig, da jeg først lærte at kiende nogen af denne ædelmodige Familie.

Leander.

Ha, hvilken Glæde udfylder ikke min Siæl i dette lykkelige Øyeblik! : : En Glæde, som jeg i lang Tid ikke har smagt : : og som vilde være fuldkommen, dersom jeg kunde haabe : : O Gud! : :

Elimene.

Ach, min kiære Leander! hvorledes kan jeg see dig be-
drøvet, uden den nagende Tanke : :

Leonore.

Leonore. (ventlig)

En mine kiære Børn! hvem vil bekymre sig i disse frydefulde Øyeblik? betænk hvor uførmødentlig denne Glæde kom. Hvem veed, om det I ønsker, ikke kan komme ligesaa uventet?

Dorimon.

En frist, min Herre! Man må ikke lade Modet falde. Jeg forsikrer jeg skal tale for Dem paa det bedste til Hr. Drontes. Og skulle han, imod Formodning, blive ubegavet, saa kan De være vis paa, at De og Deres dog ikke skal lide nogen Mangel. Og det ligesaa meget for Deres yndige Frues Skyld, som for Deres egen.

Leander.

Ach, naadige Herre! hvor høyt er jeg Dem ikke forbunden! Men hvor gierne vilde jeg ikke taale : : Ha! jeg veed ikke hvad : : naar jeg allene kunde være vis paa, at bekomme min Faders Kiærlighed igien.

Leonore.

En min kiære Søn! Vi vil haabe det bedste : : kom! Vi vil for nærværende Tid søge at forslaae de forrigsfulde Tanker : : Mester Jørgen!

Mester Jørgen.

Hvad befaler Deres Naade?

Leonore.

Vi vil strax være Eders Gæster i det grønne Lysthuus, har I noget at beværte os med?

Mester Jørgen.

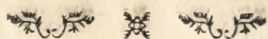
Jeg skal strax drage Omsorg derfor. Men jeg haaber, De ikke forsmaaer fattig Urregaardsmands Kost.

(han gaar)

Leonore.

De behager da at komme. Vi vil see, hvorledes den ærlige Mester Jørgen vil traktere os. (de gaar)

Fredie

Tredie Act.

I. Scene.

Pernille, fra den ene, Henrich, fra den anden Side.

Henrich.

Gy! = = Hendes ydmygske Tienere, min deylige Gomme frue Pernille! kan hun give mig nogen Underretning, hvor jeg skal finde Hr. Dorimon?

Pernille.

Tienerinde Monsr. Henrich! = = hvad skal han hos Hr. Dorimon.

Henrich.

Jeg skulle allene see, om han var her, for at lade Herren vide det. De har endnu ikke taelt med hinanden.

Pernille.

Han vil, uden Tvivl, finde ham hos min Frue.

Henrich.

Got min Smukke! men hvor er Fruen.

Pernille.

Det kom mig for, som jeg hørte hende snakke i det grønne Lysthuus, nu jeg gik forbi.

Henrich.

Vel! = = jeg vil lade Fruen endnu et Øjeblik have Ro i Lysthuset, dersom hun, min Hersterinde, ellers vil unde mig sin Nærverelse saa længe.

Pernille.

Han er meget artig Monsr. Henrich! men jeg frygter, at han ikke vil finde stor Fornøjelse i mit Selskab.

Henrich.

Siig ikke det, min Dronning! jeg finder en ubeskrivelig Fornøjelse, naar jeg allene betragter hende. Men bærer
C hun

hun mig tillige med et Ord af hendes yndige Læber, . . .
saa . . . o! saa bliver jeg ganske henrykt.

Vernille.

En Monfr. Henrich! Vil han saaledes blive ved, saa kommer han til at tale allene, thi jeg veed ikke, hvad jeg skal svare derpaa.

Henrich.

Ach, ha! . . . hun veed ikke, hvad hun skal svare, spørg kun hendes lille gode Hierte, og det vil nok sige hende det.

Vernille.

Mit Hierte? . . . Nu vel! . . . det siger saa men slet intet.

Henrich.

Slet intet! . . . En hun maa ikke ret forstaae hendes Hierte. Siger det hende ikke? at det ogsaa finder Behag i min Nærværelse?

Vernille.

Nu! . . . jeg kan just ikke sige, at den mishager mig.

Henrich.

Og føler det ikke noget . . . ham! hum?

Vernille.

Hvad for noget?

Henrich.

At det man kalder Kærlighed? . . . Ach! jeg vil forstaae
ne hendes Bluesærdighed. Hendes Dyne taler tydelig nok.

Vernille.

Jeg vil da ikke sige mine Dyne imod. Men . . .

Henrich.

Ach min søde Vernille! saa vil hun da krone mine Ønsker.

Vernille.

Jeg skulde maaskee føye ham; dersom han allene havde
Brød.

Henrich.

Henrich.

Ey, min Hierte, har hun ikke betænkt det, jeg gav mig den Ære, at sige hende i Åfres? = Herren og Fruen hindre ikke deres Folk fra at gifte sig.

Pernille.

Jo, jeg har nok betænkt det, men skal jeg sandt sige, saa vil det ikke ret i mit Hoved, at ægte en Tiener.

Henrich.

Hvilken ædel Vergærrighed! = men meener hun, at jeg vil døe Tiener? = Ney, det er kun til at begynde med. Vi Herrer af Børsten ere ret Lykkens Børn. Det kommer kun an paa, at vise en smule Opmærksomhed i visse Tilfælde for vores Herre, saa kan vi være vis paa, at gjøre vores Røner til Fruer.

Pernille.

Sa det er got nok, dersom det allene var saa nær.

Henrich.

Ey, min Duffe! Hun maa forestille sig, at en Tienere lærer Herre Haandværket, et hvert Menneske har Lyft til sin Haandtering. Bild sig nu ind, at hun ægter en Svend, som snart haaber at blive Mester. Dette er jo meget almindeligt. Har hun noget derimod.

Pernille.

Ney, intet, uden at en Tienere dog ikke er Herre.

Henrich.

Ey Indbildning! Intet uden Indbildning. Sa jeg tør næsten sige, at, naar man ret betragter alting, saa har en Tienere i mange Maader mere Ære end Herren.

Pernille.

Hvorledes?

Henrich.

Som jeg siger. Den man gjør meest af, den nyder jo først Ære, det er uimodsigeligt. Naar nogen vil tale

med Herren, maa han da ikke først opvarte os i Forgema-
ket, maa han ikke bie til det falder os belejligt at mælde
ham, ja maa han ikke allene, fordi Hovedet staaer os ikke
ret, ofte lade sig vise bort en halv Snees gange. Man maa
altsaa giøre meget af os, naar man vil have den Lykke at
forrette sit Verinde hos Herren, som er fornøyet med en al-
mindelig Høflighed. Hvem gjør man nu meest af? = = =
Jeg vil ikke engang tale om de Fordele en Kone kan have,
som har en Mand, der er saaledes yndet af sin Herre, som
jeg. Thi hvem vilde ikke søge at giøre sig hende forbunden,
for at saae hendes Mandes Bevaagenhed? hvad synes hende
herom, min smukke Duffe?

Pernille.

J Sandhed, han gjør mig ganske tvivlsraadig. Men
= = see der kommer Fruen og Hr. Dorimon. Jeg vil løbe,
at De ikke seer mig. Farvel Monsr. Henrich! til vi sees
igien. (hun gaar)

Henrich.

Farvel. Men overvey alting til min Fordeel = = See
engang hvor hun tripper af, det er ret en nydelig Tøs.

II. Scene.

Dorimon. Leonore. Henrich.

Dorimon.

Er Eders Herre Hiemme min gode Henrich.

Henrich.

Ja naadige Herre, han havde befalet mig, at see, om
Deres Naade var her.

Dorimon.

Jeg vil da strax gaae op, for at hilse ham.

Henrich.

Jeg troer, han vil komme her ned i Haven til Deres
Naade, og vise Dem sit indianske Dyr.

Dorimon.

Dorimon.

Nu saa vil jeg bide efter ham her.

(Henrich gaar)

III. Scene.

Dorimon. Leonore.

Dorimon.

De kan være vis paa, min Hierte Datter, at saa længe mine Dyne seer Solen, skal hverken han eller hans lide Mangel. Dette befaler Kiærlighed til Dyden mig. Men skulle jeg falde fra : : Nu : : saa har vi jo Enke-Casser.

Leonore.

Derpaa har jeg allerede tænkt, og jeg har gjort dobbelt GudsKud for hende i to af de fordeelsagtigste. Saa jeg strax kan stille Leander tilfreds paa den Side. Men : :

Dorimon. (med Forundring)

O min Leonore! : : men De vilde sagt noget mere.

Leonore.

Ja min kiære Farbroder. Leanders Kone er altsaa forserget, dog ikke førend han daer. Men, om : : (bevæget)
: : Ach! jeg skælver allene ved at tænke derpaa.

Dorimon. (ogsaa bevæget)

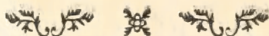
Hvi saa bevæget? : : Tael dog min Datter!

Leonore.

Ach! : : Hvad skal jeg sige? : : Ach, min Hierte Farbroder! Vi ere alle dødelige. Om De, om jeg nu skulde falde af, førend den stakkels Leander blev forsonet med sin Fader, hvorledes vil det da gaar ham? : : hvad kan man i saa Fald spaae ham, andet end fattigdom og Elendighed? : : Man betænke, en Kone! : : en tiltagende Familie! : : O Himmel! hvilke bedrøvelige Forestillinger!

Dorimon.

Ey! ey! giv sig tilfreds, min Datter! Man maa ikke just altid forestille sig det verste. Jeg saaer nu Hr. Drontes

i Tale. Forlad sig til, at jeg skal gjøre alt, hvad jeg kan, for at forsone ham. Hvo veed, om jeg ikke er saa lykkelig?

Leonore.

Gid De var! Ingen skulle meere glæde sig derover, end jeg. Men jeg har desværre! stor Årsag at frygte, at Deres Umage bliver forgiæves.

Dorimon.

Siig ikke det min kiære Datter, en fortørnet Fader kan dog ikke altid lade af at være Fader. Maaskee jeg kan tale til ham om Forsoning, just i et Øyeblik, da den faderlige Kierlighed har Overhaand.

Leonore.

Ach, min kiære Farbroder, De veed ikke hvor ubevægelig han er. Ved en god Vens Hielp har jeg en Tidlang gjort Ophold i hans Ansøgning, om at gjøre Leander arveløs. Men ach! :: for da de gif bort med Leander, den Tid han kom :: da lod han mig vide, at han endnu i Aften ventede Tilladelse, at gjøre ham arveløs.

Dorimon.

Endnu i Aften?

Leonore.

Ja; nu behager De selv at dømme, om man kan haabe, at udrette noget hos ham. Jeg vilde ikke lade mig mærke dermed for Leander og hans Kone. Ja jeg stillede mig i Deres Nærværelse, endogsaa meere munter an, end jeg virkelig var, for ikke at forøge Deres Bedrøvelse.

Dorimon.

Deri har De gjort Ret. :: Hør min kiære Datter! jeg vil søge at faae Hr. Orontes paa andre Tanker.

Leonore.

Men, om De ikke udretter noget?

Dorimon.

Saa finder man vel paa andre Raad. Leander og hans Familie skal ikke lide Mangel.

Leonore.

Leonore.

Ah min kiære Farbroder! tør jeg giøre et Forflag?

Dorimon.

Tael min Datter! og jeg vil med Fornøjelse opfylde, hvad De begierer.

Leonore.

De forlade : : Men jeg seer min Mand komme. Jeg vil lade Dem blive alleene hos hinanden. Men, naar De vil gaae herfra, saa vær saa god, at finde paa en Undskyldning, at De kan blive et Øyeblik tilbage, og sige mig hans Svar. Deraf vil jeg slutte, om jeg skal yttre mig med mit Forflag, eller ikke. Jeg vil blive i Nærvarelsen.

(Hun gaaer)

Dorimon.

Got, min Datter! got.

IV. Scene.

Dorimon. Drontes.

Dorimon.

(Gaaer Drontes i Møde)

Forlad mig min Herre, at jeg ikke før haver giort Dem min Compliment. Da jeg kom, var De ude, og vigtige Forretninger, som strax skulde afgjøres, forhindrede mig, at bide til de kom hjem.

Drontes.

Ey min Herre! hvortil disse Undskyldninger? De veed jo, De har den samme Frihed her, som hjemme hos Dem selv. De er mig velkommen, og det er mig kiært, om De befinder sig vel.

Dorimon.

Jo jeg takker Dem. Mine Ungdoms Daarligheder giøre ingen Skaar i min Sundhed, og min gode Levemaade vedligeholder den. Jeg formoder, at De vel ikke heller har noget at klage over Helbredet?

Drontes. (sukkende)

Tilforn har det gaaet an. Men nu mærker jeg dog, at Alderdom og Bekymringer svække mine Kræfter Dag fra Dag.

Dorimon.

Hvad Alderen angaaer, da er De jo ikke ældre, end jeg er; det er sandt, Bekymringer gjøre os gamle for Tiden. Men jeg veed dog ikke, hvilke saa stærk skulle trykke Dem.

Drontes.

Meener De da ikke, at Leanders nedrige og uanstændige Opførsel gaaer mig nær til Hjerter?

Dorimon.

Tænk De endnu derpaa? : : Det burde De have glemt for lang Tid siden. Det, som ikke kan forandres, bør ikke længe bekymre os : : Men hør! jeg skal sige Dem Raad for Deres Bekymring. Tilgiv Leander, smag den Fornøjelse, et ædelt Hjerter finder i at forlade. Kald ham tilbage, og berøv sig ikke længer den Glæde, at see ham og den unge Afkom, som skal vedligeholde Deres ældgamle Navn hos Efterkommerne.

Drontes. (hæftig)

Jeg skulde forlade denne Banartige! : : Jeg skulle kalde ham tilbage, og taale ham med hans pøbelagtige Yngel for mine Dyne : : Nej! Jeg kender ham ikke meere for min Søn, og jeg har nu ikke andre Børn end Leonores. Disse skal nyde alle mine Midler, da den anden skal udelukkes fra den Hæd, han kunde have til Dem. Med saa Ord, jeg venter endnu i Dag Tilladelse at gjøre ham arveløs, og saa har han intet at vente af mig, uden min Forb. : :

Dorimon. (Med Skræk)

Hold inde min Herre! jeg beder : : Kunde de uden Gysen udtale dette forfækkelige Ord, som jeg maa skielve ved at tænke paa? : : og meener De, Himlen er saa uretfærdig, at den vil legge sit Amen til saa : : ugudeligt et Ønske,

Ønske, jeg tilstaaer, at Leander har handlet ubesindig, men jeg finder dog ingen Årsag til saa græffelig en Straf.

Drontes.

Ingen Årsag, siger De? ingen Årsag? : : ha : : han som kan regne sin Herkomst fra de Longebarders første Udtog : : Han, som formedelst hans Fødsel og Midler, kunde gjort det anseeligste Partie her i Landet! : : Han fastsætter sig saaledes hen, til sin Families største Vanære! ægter mig et Fruentimmer, hvis Slægt næsten ingen kiender, og det alleene, fordi han finder en sminket Skønhed, nogle forfæltte Dyder, hvilke den Listige har antaget, allene for at fange ham. Er det ingen Årsag? : : havde han været eensfoldig, skulde jeg maaskee ikke været saa forbittret; men han har Forstand, og det formeerer hans Forbrydelse.

Dorimon.

Troe mig, min Herre! Leander lader sig ikke bedrage af et sminket Ansigt, eller en falsk Dyd. Hans Fornuft tillader ham ikke at vælge, uden det Rægte. Men hvad er Rigdom? hvad er Dyd? hvad er Stand imod Dyd og Sindssnævelse? Jeg er vis paa, Leander har seet paa dette. Har han funden det, bør han da straffes, fordi han har søgt sin Ulykkelighed? Har han derimod faaet et listig og liderlig Creatur, under Dydens Maske, er denne Straf da ikke stor nok for ham? og bør De da gjøre ham ulykkelig ved Deres Forbittrelse? : : I Sandhed Religionen, den naturlige Kierlighed forbyder dette.

Drontes.

(spodst)

Tillader da Religionen, tillader den naturlige Kierlighed en Søn at være sin Fader uhydig, at vanære sin Familie? : : Men min Herre! lad os afbryde denne Materie. Min Brede bliver nye, hver gang jeg tænker derpaa.

Dorimon.

Men min Herre, denne Søn, som De saa haardt vil straffe : :

Drontes.

(bitter)

Hy! saa = = (mere mild) gjør mig dog den Fornøvelse, ikke at tale mere derom. Mit Forsæt er fattet, og al Verdens Overtalelse og Forestilling skal ikke bringe mig detsfra.

Dorimon.

Men troer De, Leonore vil fornøye sig over, at hendes Børn beriges, med hendes Stedsøns Skade? = = Ach, min Herre! Leonore er opdraget hos mig, fra hun var et Barn. Jeg kender altsaa hendes Hjerte, det er alt for ædelt til, at hun med sin gode Villie skulle tillade saadant! Betænk, hvor høyt hun elsker Leander!

Drontes.

Forskaaen mig dog for, at høre mere om denne uærdige Søn, jeg beder indstændig derom.

Dorimon.

Men jeg beder Dem, betænk.

Drontes.

(fortrydelig)

J Sandhed min Herre, (betænker sig) jeg har nylig faaet et Indiansk Dyr. Har De Lyst til at see det? = = siden vi dog ere her i Haven.

Dorimon.

Som De befaler. Jeg skal strax være hos Dem. Da De dog ikke vil høre mig.

Drontes.

Jeg vil da i Forvejen gaae hen og lade lukke op.
(han gaaer)

Dorimon.

Hvor egenfindig! = = hvor unaturlig er han ikke.

V. Scene.

Dorimon. Leonore.

Dorimon.

De havde Ret min kiære Datter! Deres Mand er ubevægelig. Jeg kunde mærke, at han tilsidst blev vreed, fordi
jeg

jeg talte derom. Og endelig brød han i en Hast af, for at gjøre Ende paa en Samtale, som han ikke skjøttede om.

Leonore.

Jeg sagde Dem det nok forud. Og ved alt dette har jeg dog stor Aarsag at frygte for, at hans Kiærlighed til mig, ikke lidet bevæger ham til, at drive sin Brede saavidt imod Leander.

Dorimon.

Det er forunderligt! : : Dog forlad mig, jeg kan neppe troe, at det hænger saaledes sammen.

Leonore.

Jeg vil ikke heller give det ud for nogen Vished. Saa meget veed man vist, at han vil gjøre Leander arveløs, og tilvende mine Børn alle sine Midler. : : Ach min kiære Farbroder! gid det stod til mig at gotgjøre den stakkels Leander dette Forliis.

Dorimon.

De kan være vis paa, han og hans Familie ikke skal lide nogen Mangel, saa længe jeg lever. : : Men De taledede for om et Forslag : :

Leonore.

Det er sandt. Men vil De forlade Deres Leonore, at hun understaaer sig at gjøre det.

Dorimon.

Tael kun frit, min kiære Datter, og forlad sig til, at intet uden Umueligheden skal hindre mig, i at opfylde Deres Begjæring.

Leonore.

Nu da min kiære Farbroder! Deres Godhed haver til tænkt mig og mine de Midler, De ved Deres Død engang efterlader sig. Men forlad mig allertkiæreste Farbroder, at jeg frabeder mig disse Midler. Jeg veed, De ere store, dog neppe større, end de Leander taber, naar hans Fader gjør ham arveløs : : Ach : : min kiære Farbroder! kan Deres Leonore haabe, at hun formaaer saa meget hos Dem : :

at

at De paa hendes Bøn vil testamentere Leander disse Midler, til en Erstatning for den Skade han lider, dersom hans Fader ikke skulde lade sig forføre. Thi dette kunde være et Vilkor i Testamentet : : (frygtfuld) er De vred paa Deres Leonore.

Dorimon.

(som har hørt paa hende med Forundring)

Ach Leonore! Jeg vred paa Dig! : : ha : : Nej min Datter, De skal søyes i Deres Begiæring. Hele Verden skal, saavelsom jeg forundre sig over, hvor høyt Deres Siæl er opløstet over al Egennytte. Jeg vil strax gaae hen at gjøre Anstalter.

Leonore.

(glad)

Ach, min kiære Farbroder! saa bliver da Leander og hans Familie forserget, i hvad der end kan paakomme. Men tør jeg endnu bede om en Ting, saa lad det ævig blive en Hemmelighed for alle, men i sær for min Mand. Han kunde maaskee ellers : :

Dorimon.

Jeg forstaaer Dem. Det skal blive skjult. (han gaaer)

VI. Scene.

Leonore. Leander (seer sig frygtfuld omkring)

Leonore.

Kom kun, min kiære Leander, det var allene min Farbroder, som gik : : Men hvor er Mester Sorgen?

Leander.

Min Climene bad ham forrette et lidet Erinde. : : Jeg haaber, min kiære Moder ikke fortryder derpaa.

Leonore.

Hvilken Snak min Søn! Jeg spørger allene efter ham, fordi vi haver ingen anden som kan passe paa for os. Dog vi vil denne gang ikke blive saa længe sammen. : : Men hvad

hvad siger min Datter for got? = = er hun nu noget for-
nøyet?

Leander.

Ach allerkjæreste Moder, hendes Hjerte er ligesom mit
opfyldt med den inderligste Erkiendtlighed for Deres Bes-
gierninger. Vi takke Himmelen, som har givet os saadan
en Moder, og vi bede om Evne, paa nogen Maade at op-
fylde det vi er Dem pligtig.

Leonore.

Tys min kjære Leander! Tael ikke derom. Alt hvad
jeg gjør i dette Fald, holder jeg for min Skyldighed, og
skulle der end være nogen Fortieneste i, saa vilde den blive
overflødig belønnet, naar jeg kunde have den Fornøjelse at
see Eder lykkelig.

Leander.

Ach! allerkjæreste Moder! jeg er meget lykkelig deri,
at De og Hr. Dorimon endnu bæere mig med Deres Bes-
vaagenhed, at De begge elske min Climene, og at de ikke
anseer hende som en Bæere for Familien. Ja: = = = min
Lykke vilde være ganske fuldkommen, dersom jeg torde haa-
be et got Udfald paa den Samtale, Hr. Dorimon lovede
at holde med min Fader, angaaende mig.

Leonore.

J kan være vis paa, at min Farbroder vil gjøre alt,
hvad han kan, til Eders Lykke. Og jeg vilde fornøye mig
ligesaa meget som J, dersom hans Mellemhandling havde en
god Virkning. Men J kender Eders Fader. J bør der-
for ikke just smigre Eder med det allerbeste Haab, at ikke
Eders Befymring skal komme desto hæftigere igien, naar
Haabet glipper.

Leander. (meget bevæget)

Ach, allerkjæreste Moder, = = er da alt Haab om For-
soning ude?

Leonore.

Hvor nu min Søn! = = Har jeg sagt det? = = Brug
Eders Fornuft = = væn Eder til Taalmodighed = = = men
hør!

hør! hverken min Farbroder eller jeg holder for, at I er sikker her. Han lader Eder derfor bede, at I, saasnart mueligt er, vil reyse til Florenborg, hvor I kan opholde Eder ubekiendt, og befale som Herre, indtil Eders Fader fatter mildere Tanker : : Nu : : synes Eder noget derom? : : :

Leander.

Ach, allerkiæreste Moder! hvor uskionksom : : hvor ufornuftig var jeg ikke, dersom jeg i nogen Ting undslog mig for, at følge Deres Raad : : (bedrovet) men ach! : : forlad mig : : disse Anstalter : : spaae : :

Leonore.

At I skal blive fornøyet : : Men hør! Jeg veed, I er bekymret for Climene, i Henseende til Fremtiden : : kan dette gjøre Eder roelig i den Post? : : (giver ham Papiir)

Leander.

(lukker Papiret op, og kaster suffende sine Øyne deri)

Leonore.

(bliver ved i den bevægelige Tone)

Det er for Sikkerheds Skyld Leander, thi jeg formoder ikke, at hun nogen Tid skal bruge det af Trang : : Men und mig nu den Fornøjelse, at jeg herester seer Eder noget meere munter, end tilforn : : Dette havde jeg at sige Eder, og nu tillader I mig, at gaar. (vil gaar)

Leander. (meget bevæget)

Ach allerkiæreste Moder! (falder paa Knæ og kysser hendes Haand mange gange med Hæstighed)

VII. Scene.

Orontes.

(fra den Side Leander vender Anggen til) de forrige.

Orontes.

(i det han kommer)

Herr Dorimon kom ikke : : (seer i det samme Leonore og den knælende Leander, og standser, som Slaget af Lynild)

Leander.

Leander. (som tilforn)
 : : De er min Engel : : Jeg : :

Leonore.

Ansee det allene som en Prøve paa min oprigtige Kiærlighed : : Men staae op, og lad os gaae, at man ikke finder Eder i den Positur, kom, jeg vil følge Eder.

Leander. (i det De gaaer)

Ach! mit Blod var en utilstrækkelig Betalning for denne Kiærlighed. (De gaaer)

Orontes.

(kommer til sig selv, ret som de forlode Skuespladsen, og raaber, drevet af adskillige Sindsskiftelser)

Bie! : : Leonore : : grusomme : : falske : : utroe
 Leonore! : : bie! : : (løber ud i Forvirring)

Fjerde Act.

I. Scene.

Orontes.

(Alene kommer ind forvirret og hæstig bevæget)

Jeg fandt Dem ikke! : : de forsvandt! : : Jeg veed ikke, enten en Engel eller Dævel unddrog Dem min Hævn! : : min Kiærlighed foragtes : : min Ære fornærmes : : mon nogen Hævn er tilstrækkelig nok til Forsoning? : : Ja, troeløse Leonore! jeg skal tæmme min Brede, for at tage en desto forstrækkeligere Hævn : : Din ugudelige Elsker skal døe for dine Dyne, og derpaa skal jeg med egen Haand igiennem-bore : : Ha! : : (skandser) men har jeg seet ret? : : er Leonore utroe? Hun! den min Siæl elskede? : : Ach, gid mine Dyne bedrog mig! : : men er dette ikke det Sted, hvor jeg for kort siden : : Ach det er alt for rigtig! : : i det Øyeblik, da jeg straffer en Søn for en Skamstik, han har paaført en anseelig Familie, besmittes den ved en langt
 skam:

Sammenligere af : : O, gid jeg kunde tvivle! : : O Leonore! tag mit Liv af mig, eller giv mig dit Hjerte : : giv mig min Noelighed igien! : : men, o Gud! der er hun! : : Skal jeg bide! : : Skal jeg tale med hende? Skal jeg lade mig mærke med, at jeg veed hendes Utrøst? : : dog jeg vil gaae : : men nej : : jo (han vil gaae hastig bort, men midt paa Stuepladsen standser han pludselig, som henrykt)
Ach! : :

II. Scene.

Orontes. Leonore.

Leonore. (studser ved det, hun seer Orontes)

: : Min Gud! : : er det min Mand? : : hvilken Forvirring!

Orontes.

Ach! : :

Leonore (bevægelig)

Du sukker? : : hvad ligger dig paa Hjerte? : : Du tier! : : Jeg kan ikke udstaae det! : : Din Tausshed dræber mig : : ach Orontes! : : hvad har jeg : : (brister i Graad.)

Orontes. (forbittret),

Hvilken utaalelig Falskhed! : :

Leonore.

Min kiære Mand! : : hvad fattes dig? : : Stig mig det.

Orontes.

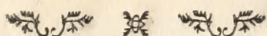
Madam! : : De spørger? : : vil de vide det : : ha! : : (vender Ansigtet fra hende)

Leonore.

(seer sig omkring med Forundring)

Madam? : : hvorledes? Du kiender ikke din Kone?
: : din Leonore? Orontes! : :

Orontes.

Orontes.

Jo Madam! : : Jeg har i Dag lært at kiende hende
: : tilforn har jeg ikke anseet hende for den, hun er.

Leonore.

Min Gud! : : hvad vil dette sige? Orontes!

Orontes.

Ja Mad. : :

Leonore.

For Guds Skyld, min kiære Mand! udtæel ikke tiere
det Ord med denne kolde Tone : : det er, i Sandhed! som
en Dolk i mit Hierte.

Orontes.

Maaskee det er anstødeligt for Deres Kiærlighed til mig?
: : hvad? : : eller muelig denne Koldfindighed, som De
kalder det, fornærmer Deres Troskab? : : hvad! Ach Leo-
nore! : : (tier)

Leonore.

(Naar hun mærker, han siger ikke meere.)

Tæel! jeg besværges Dig : : ved alt det, helligt er, be-
fri min Siæl fra denne qvælende Uvisshed.

Orontes.

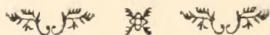
Uvisshed! : : spørg dit Hierte : : Lad din Samvittig-
hed tale : : giv Aigt paa Deres Bebrejdelser, og din Uvis-
shed skal forsvinde : : troløse Leonore!

Leonore.

Jeg troløs? jeg? : : hvad skal mit Hierte eller min
Samvittighed bebrejde mig? : : Ach Orontes! har der
nogen ond Aand forblindet Dig! : : eller sat sig for at saae
Ueenigheds Sød imellem os? : : Min Samvittighed be-
vidner min Uskyldighed, og Himlen kiender mit Hierte, at
det aldrig har været troløst! : :

Orontes.

Hvilken Galskhed! hvilken formastelig Frækhed! : : :
Ney Leonore! tænk ikke, at jeg længer lader mig bedrage
D af

af din Underfundighed. Jeg har seet alt for meget dertil : :

Leonore. (meget bevæget)

Hvad har Du seet? : : hvad har jeg gjort? : : hvor med har jeg fortient, saaledes at tiltales? : : Ach Orontes! er det ikke nok, at Du berøver mig dit Hierte, med mindre Du ogsaa fornærmer min Ære? : : Har giftige Tunger opbidset Dig imod mig, saa lad dem komme frem, og jeg skal befriæmme Dem. Men er det en ugrundet Skindsyge, som ufornodentlig har indtaget dit Hierte, saa indskyder jeg mig for Dig selv, om jeg nogen Tid, med Ord eller med Gøbar-der, har forraadt Falskhed eller Utroskab. Og jeg kræver Himlen til Vidne, om mit Hiertes Uskyldighed. : :

Orontes.

Skulde man vel troe, at Laster kunde forsvare sig med saadan en Frimodighed? : : Jeg har elsket Dig tilforn. Jeg har elsket dig inderlig, jeg nægter det ikke. Ja jeg har endogsaa gjort mig en Ære af min Kiærlighed! : : men just dette gjør din Forbrydelse! : :

Leonore.

Min Forbrydelse! : : men, min Gud! kan jeg da ikke faae at vide, hvad jeg har forbrudt? : : vidste jeg mig skyldig i nogen Maade i den afskyelige Last, Du beskyl-der mig for, saa vilde jeg : : Men nej! jeg er uskyldig. Min Samvittighed frikiender mig ganske!

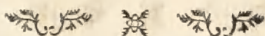
Orontes.

Velan, formastelige Leonore! Hør din Forseelse af min Mund, og som jeg har været et øyensynlig Vidne til! : : Hør den, men stælv for min Brede! Stælv for den Havn, jeg vil tage! : : paa dette Sted! ja her var det, hvor jeg kom efter din Skændsel og min Vanære : :

Leonore. (forvirret)

Paa dette Sted? : : Naar? : : hvorledes? jeg : :

Oron-

Orontes.

Ja paa dette Sted. : : Men jeg mærker, at jeg ikke har nødig, at sige Dig meere. Af din Forvirring seer jeg alt for tydelig, at Du er overbevist.

Leonore.

O, min hierte Mand! hvor ofte kan ikke et Skin bedrage? : : og hvor ofte bliver ikke den Ufskyldige forvirret, naar man falskelig beskylder ham : : Jeg kan ikke sige meere, end jeg er ufskyldig.

Orontes.

Du ufskyldig? : : Nej denne Uforskommenhed udsletter reent den liden Rest af Medlidenhed, som endnu var tilbage i mit Hierte! : : jeg vil ikke skaaene Dig længere : : jeg skal lægge Dig din Mægtigerning med alle dens skammelige Omstændigheder, for Dyne. Hvem var den, som Du for en Time siden paa dette Sted havde givet saadan en Prøve paa din Kiærlighed, at han holdt sig forbunden paa Knæ, at aflegge sin Taksigelse, at han agtede sit Blod, som en utilstrækkelig Betaling derfor : : Søg ikke at nægte det; og vær vis paa, jeg vil have al den Hævn, som Loven tillader, en saa høylig fornærmet Egtemand (Han vil gaae bort forbitret)

Leonore. (bevæget)

Skal jeg tie eller tale, jeg Ulyksalige! : : bie! : : Orontes bie! Ach hør mig dog! : : jeg er i Sandhed ufskyldig!

Orontes.

(vender sig og betragter hende spodsk)

Ufskyldig? Du! : : ha! : : (vil gaae)

Leonore.

Tov dog, Orontes! jeg besværges Dig ved den Kiærlighed, Du tilforn haver baaret for mig, bie dog og hør, hvad jeg har at sige! : :

Orontes.

(i det han vender sig til hende)

Ha! hvor martres mit Hierte! : : vel, jeg vil høre Dig! : : tænk ikke at dine forstillede Taarer skal bedrage mig : :

En oprigtig Bekiendelse er det eneste, som kan bevæge mig til, at sliule din Skiændsel, og sætte Grændser for min Hævn * * Siig mig, hvem var denne Lidelige?

Leonore.

Ach! * * ingen Lidelig, * * men en Elændig, som takkede mig for den Bistand, jeg lovede ham.

Drontes.

Leonore! Betænk hvad Du siger. * * Godhed, Begaav-
genhed, Gunst, Naade beviser man de Elændige; men be-
der man dem antage det, som Prøver paa Kiærlighed? * *
takker De derfor, under det Navn Kiærlighed! * * Og den
Hæftighed, med hvilken han kyskede din Haand? * * Ach
Leonore! Leonore! * *

Leonore.

Ach min Hierte Mand! * *

III. Scene.

Henrich. (de forrige)

Drontes.

Hvad vil I Henrich?

Henrich.

Her er et Bud.

Drontes.

Beed det bide. Jeg kommer strax * * Jeg maa gaae
fra Dig, Leonore! og jeg giver Dig Tid, til jeg har affær-
diget dette Bud, at betænke Dig paa, om du vil bekiende
Sandhed eller ikke. Men viid, at din tilkommende Skiæbne
vil aldeles komme an paa din Bekiendelse * * betænk Dig
derfor vel. (han gaaer)

Leonore.

Vie dog endnu et Øjeblik! * * Jeg vil med et par Ord
udslutte al din Mistanke * * Vie dog, Drontes!

IV.

IV. Scene.

Leonore.

(allene staaer noget i Tanker)

• = Han gif uden at høre! • = Jeg Ulykkelige! hvorledes reeder jeg mig ud af den Forvirring, jeg har bragt mig udi? • = i Sandhed, jeg er at beklage! • = jeg søger at frelse min Stedsøn fra den Glændighed, hvori hans egen Fader saa grummelig vil styrte ham, dette forvolder, at min Ære bliver mistænkt • = og af hvem? • = af en Mand, som jeg inderlig elsker. Han troer, jeg er troeløs, at jeg har begaaet en Last, som jeg skjælder ved allene at tænke paa, og det udvortes Skin giver ham en stærk Grund, at troe, at han har Ret • = Ach, hvad skal jeg gjøre! • = det er sandt, han elsker mig • = ja han elsker mig høyt, saa jeg er vis paa, at jeg med et Ord kan udrydde al Mistanke af hans Hierte. Men maa jeg da ikke frygte for hans Brede af en anden Aarsag? Skulde han saa let tilgive mig, at jeg har imod hans Villie understyttet Leander? • = Dog • = jeg kunde overgive Leander • = Men, om han da blev ulykkelig? • = om hans Fader endda ikke vilde lade sig tilfredsstille? • = et Ord kan gjøre ham rolig i Henseende til hans Mistanke; men om han i Henseende til Leander vilde • = Ach Himmel! giv mig de bedste Raad!

V. Scene.

Dorimon. Leonore.

Leonore. (løber Dorimon i Møde)

Ach min kiære Farbroder! Det er ude med mig og Leander • = Een af os, og kanskee begge, staae Fare for, at blive et Offer for min Wands Brede!

Dorimon.

Hvad vil det sige?

Leonore.

Vi ere, jeg veed ikke paa hvad Maade, :: men nok er det, vi ere røbede :: Min Mand siger, han selv for kort siden har seet Leander knæle for mig paa dette Sted.

Dorimon.

Hvorledes kan det være gaaet til :: men kiendte han Leander?

Leonore.

Nen: Men alleting giver ham Anledning til den heftigste Mistanke, og jeg veed ikke, hvorledes det vil gaae mig :: hvad skal jeg gjøre? :: Hvorledes skal jeg tilfredsstille min Mand? :: Ach! :: hans Brede er mig ganske utaalelig! ::

Dorimon.

Men meener De virkelig, at han holder Dem for troeløs?

Leonore.

Hans Bekræftelser, hans Brede var alt for heftig, at han ikke skulle troe det :: ja jeg troer ganske vist, at jeg endelig havde sagt ham alleting, dersom han ikke i det samme var bleven kaldet op :: Siig mig nu, hvorledes jeg skal redde min Ære, uden at skade Leander :: og vil han ikke endda blive ligesaa forbittret paa Leander og mig, naar han faaer den hele Sammenhæng at vide? :: Jeg Elændige! :: hvad Raad skal jeg gribe til ::

Dorimon.

Giv sig tilfreds, min Datter! og vi vil søge at finde paa Raad :: Hør! :: overlad Leander herester aldeles til ::

Leonore.

Sin Skibne? :: skal da min Rolighed bygges paa hans Elændighed! :: Ach, min Farbroder! :: O! ::

Dorimon. (Med Forundring)

Min Datter! :: De faldt mig for hastig i Ordet. Jeg vilde sagt, De skulle overlade ham til min Forsorg, og jeg vil

vil ikke agte om Hr. Orontes bliver fortrydelig paa mig. Stig ham, at jeg har kaldet Leander til sit Fæderneland, saa kan det ikke falde ham forunderligt, naar han hører, at jeg ogsaa testamenterer ham alle mine Midler, hvorom jeg allerede har bortsendt Ansøgningen.

Leonore.

Hvor stor Tak er jeg Dem ikke skyldig derfor, min kiære Farbroder.

Dorimon.

De er mig aldeles ingen Tak skyldig, min Datter, mine Midler høre Dem til, og De kan gjøre med Dem, hvad De vil = men min kiære Leonore, De maa nu skynde sig hen til Deres Mand, og befrie hans Hierte fra den plagende Mistanke.

Leonore.

Jeg vil strax adlyde Dem (gaaer noget hen paa Skuepladsen, men standser, betænker sig lidet og kommer tilbage) men min kiære Farbroder! De veed, hvor hidsig min Mand er, og jeg seer allerede, hvor forbittret han vil blive, naar han hører, at Leander er kommen, saa jeg frygter, han i den første Hede skal forgribe sig paa ham, om jeg bliver nødt til at sige, hvor han er.

Dorimon.

De har Ret (betænker sig) Hør min Datter! jeg vil følge ind med Dem, vil da Hr. Orontes endelig vide, hvem de talede med = ja, saa maa De sige ham det, og jeg vil styre til Rette, det beste jeg kan. Men taler han intet til Dem i min Nærværelse, saa vil jeg saae ham til at gjøre mig Selskab i en Besøgelse i Estermiddag, da De imidlertid kan lade Leander reyse til Florenborg.

Leonore.

Det er det beste man kan gjøre; men hvad vil den stakels Leander sige, at han igien skal reyse herfra, da han neppe er kommen vel hid.

VI. Scene.

Pernille. De forrige.

Pernille.

Naadige Frue! Herren lader bede, at De vil behage at komme ind til ham.

Leonore.

Ach min kiære Farbroder! hvor skælver ikke mit Hierte.

Dorimon.

Frisk Mod min Datter! er ikke jeg hos Dem?

Leonore.

Nu jeg maa da gaae, som jeg kan : : men hør Pernille pas paa, om der skulde komme en fremmed Mandsperson og spørge efter mig, sig ham at jeg nu har Forsæld, men at jeg skal lade ham vide, naar jeg kan have den Fornøjelse at tale med ham, (til Dorimon) jeg venter just Leander hid.

Pernille.

Jeg skal nok passe paa, naadige Frue! men fra hvilken Side meener de han kommer?

Leonore.

Uden Tvivl fra Hollænder Laagen : : (sukker) nu min kiære Farbroder.

Dorimon.

Naar De behager : : (de gaaer)

VII. Scene.

Pernille.

(allene)

Varer det længe inden den Fremmede kommer, saa vil Tiden blive mig forkræffelig lang, siden jeg har intet at bestille, og det falder mig altid meest kiedsommelig, naar jeg skal være allene i det Grønne : : Thi hvad Fornøjelse kan vel de livløse Træer gjøre mig? : : Det er sandt, i Begyndelsen

delsen af Foraaret finder jeg nogen Behag i at betragte dem, men det kommer uden Tvivl deraf, at det da er noget nyt og usædvanligt :: men siden :: saa er det dog kun bestandig grønt :: bestandig Træer, som altid staae paa det samme Sted, der er ingen Forandring, men alting lige saadan den ene Dag som den anden. Og Nattergalen, som man gjør saa meget af! :: St.! :: Nej det var ingen! :: hvor længe mon det varer inden han kommer? :: Jeg var tilfreds at enten Hr. Dorimons Lars eller vores Henrich vilde komme til mig. De synes begge at holde en Klat af mig. Saa jeg næsten ikke veed, hvem jeg skal give Fortrin :: Dog jeg vil holde gode Miner med dem begge. Men kunde jeg ønske mig en, saa blev det dog Monfr. Henrich. Thi jeg synes virkelig best om ham, og han gjør saa meget af mig :: saa meget :: at det er en Lyst :: at være i hans Selskab, og naar jeg haver ham hos mig, saa vil jeg gierne overlade Nattergalens Sang og de raslende Vække til :: men der kommer nogen :: det er den Fremmede :: Nej! det er Henrich!

VIII. Scene.

Henrich. Vernille.

Henrich.

Ha hvilken Lykke! :: Hvad gjør min Gudinde her saa allene?

Vernille.

Tienerinde Monfr. Henrich! jeg gaaer og venter efter en Fremmed, som skulde komme til Fruen, men han bier, saa længe borte, at det er en Skam.

Henrich.

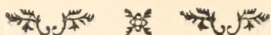
Falder da Tiden hende lang min Smukke?

Vernille.

Nej saa men. Den falder mig ikke saa let lang, naar jeg er her.

D 5

Henrich.

Henrich.

Hun har Ret. Jeg finder ogsaa stor Fornøjelse her, men hvor smukt end Stedet er, saa faaer det dog nye Undigheder, ved min deylige Vernilles Nærværelse. Træernes Farve synes mig mere levende, Blomsternes Lugt mere igiennemtrængende, end ellers. Hendes Nærværelse gjør mig et behageligt Sted til et Paradis, og den affkyeligste Plet paa Jorden til et behageligt Sted. : : Nu kan hun selv domme, hvor lykkelig jeg vilde agte mig, dersom hun til min Fordeel havde overvejet det, jeg var saa dristig, at sige hende for.

Vernille.

Saa men! : : Monsr. Henrich! : : jeg kan ikke sige andet : : end jeg maa sige : : at jeg maa tilstaae, at jeg er ham meget forbunden for hans gode Forslag : : Men : :

Henrich.

Ah, min Princesse! dette, men, i gjør mig meget bange, det er et forfærdeligt Ord, formedelst de Følger der pleyer at komme efter det. Jeg vil derfor bede, at hun ikke affiger min Døds Dom, mit Liv og min Død staaer nu i hendes Haand, vær nu barmhertig!

Vernille.

Ey, ey! Monsr. Henrich! han tilskriver mig større Magt, end mig tilkommer. Hvorledes kan jeg raade for hans Liv eller Død?

Henrich.

Jo vist min Dronning! kiender hun saa lidet til sin Magt, at hun ikke veed det? : : hendes deylige Ansigt, hendes slyrige Dyne har antændt saadan en Ildbrand i mit Hierte, som ikke paa nogen anden Maade kan dæmpes, end ved hendes Gienkiærlighed. Vil hun derfor ikke inden kort Tid see mit Hierte dampende af Kiærlighed ved hendes Fødder. O! : : saa lad et trøsteligt Ord holde Aanden i mit næsten halv døde Legeme; thi hun er og skal være min Siæl, uden hvilken jeg ikke bliver andet end : : end en livløs Knub.

Per:

Pernille.

Ach, Monsr. Henrich! = = men jeg er saa bange den Fremmede skal komme.

Henrich.

Eh min hierte Jomfrue! jeg beder allene om et Ord, et Ord kan holde Livet i mig = = Og, hvor snart er ikke et Ord udtalt?

Pernille.

Saa = = Men Monsr. Henrich! han er i Sandhed ogsaa alt for hastig. = = Betænk han sagde mig først i Aftes, at han bær Godhed for mig. Og i Dag skulde jeg overgive mig! = = Jeg bør dog have nogen mere Tid.

Henrich.

Hun kan af denne Hast dømme om min hæstige Kiærlighed. = = Men kom an! at hun ikke skal have noget at besvare sig over, saa vil jeg give hende Tid at betænke sig til i Aften. Det er i alt fulde fire og tyve Timer. Men jeg beder, hun tillige vil betænke, at denne Tid vil være en Evighed for min Kiærlighed. Beviis mig derfor den Naade, og sig et eneste Ord, som kan holde Livet i mig imidlertid. = =

Pernille. (Kiærlig og skamfuld)

I Sandhed! = = Min kiære Monsr. Henrich! = = det vilde smerte mig overmaade, i Fald han døde.

Henrich. (paa Knæ)

Ach hvilke trøstelige Ord, tillad at jeg derfor maa besegle min Taksigelse med tusende Kys paa hendes Haand.
(Kysser hendes Haand)

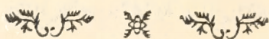
Pernille.

Han gjør mig ganske skamfuld = = staae op, jeg beder. Der kunde komme nogen.

Henrich.

Ach jeg har endnu tusende Ting at sige hende = = dersom hun vil bevise mig den Gunst at høre mig.

Pernille.

Pernille.

Det kan altid skee! :: men jeg seer en komme. Uden Tvivl er det ham jeg venter efter. Jeg vil gaae til ham og forrette mit Erinde :: Farvel saa længe ::
(hun gaaer)

Henrich.

Farvel, min Deylige! :: Jeg udbeder mig hendes gunstige Erindring.
(gaaer ud ved den anden Side)

Femte Act.

I. Scene.

Henrich og Pernille.

(med et Brev i Haanden, hver fra sin Side)

Henrich.

See, min kiære Jomfrue Pernille! Skal vi atter mødes her igien? :: troe mig at det er ikke omsonst, at Lykken bringer os saa ofte sammen i Dag :: Jeg er færdig at ansee det, som et Tegn, at vi ere skabte for hinanden :: Dog jeg haver lovet hende, ikke at tale om dette før Solen er gaaet ned, og jeg bør holde mit Løfte. Men med Tilladelse, hvor agter hun sig hen med dette Brev?

Pernille.

Jeg skal bringe det ned til Hollænderiet for Fruen :: men fulgtes han ikke med Herren?

Henrich.

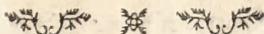
De ere endnu ikke borte. :: Da de kom ned paa Gaarden, fik de i Sinde først at see det indianske Dyr, da jeg imidlertid maatte lade Bognen kjøre til Have-Porten. Og nu skal jeg just lade dem vide, at den holder særdig der.

Pernille.

Meener han de bliver længe borte?

(hun putter Brevet i Lommen imidlertid de taler sammen)

Henrich.

Henrich.

Jeg kan ikke vide det. Men hun kan være vis paa, at hvert Minut, jeg er borte fra hende, vil synes mig en Evighed. Og hver gang det imidlertid sufer for hendes Dren, maa hun vide, at det er de tienstagtige Binde, som fører mine Elskovs Sukke til hende.

Pernille.

(sukker)

Aha?

Henrich.

Ach min søde Pernille! gid jeg torde haabe, at en gunstig Tanke imidlertid maatte opfylde hendes Hierte for Henrich! = Hun tier = maatte jeg ansee denne Tausshed som et Samtykke! = Nu vel, jeg vil da smigre mig selv dermed, og for at skaane hendes Blusærdighed, vil jeg allene udbede mig den Gunst, at jeg maa kysse hendes deylige Haand.

(han kysser hendes Haand)

Pernille.

Oy Monsr. Henrich! han gjør mig alt for stor Ære.

Henrich.

Ach min Gudinde! hvor liden Ære gjør hun sig selv, dersom hun meener, som hun siger. Denne Haand fortjener ikke allene at kyskes af mig, men endogsaa at tilbedes af hele Verden.

Pernille.

Ney nu gjør han = Men, tys der kommer Herrerne, jeg maa løbe.

(hun løber hastig bort og taber Brevet midt paa Stuepladsen)

Henrich.

Farvel, min Gudinde! Farvel! = hvilken nydelig lille Tasse! = For at gjøre hende til Frue, skal jeg saa Skam selv stræbe efter, snart at blive Herre = jeg troer ikke, det vil blive vanskeligt.

II. Scene.

Dorimon. Drontes. (med en Tungfindighed, som han søger at tvinge) Henrich.

Dorimon. (i det de kommer ind)

Efter mine Tanker er det en Art af Bielsfras.

Drontes.

Det siger alle, og jeg troer det samme.

Henrich. (gaaer dem i Møde)

Naadige Herre (til Drontes) Vognen er færdig.

Drontes.

Dersom Dem saa synes, Hr. Dorimon! saa vil vi spadserer igiennem Alleen, siden det er saa behageligt kiøst.

Dorimon.

Som Dem behager, jeg holder meget af Bevægelse.

Drontes.

J kan lade Vognen kjøre saa sagte til Enden af Alleen, og holde der, til vi kommer.

Henrich.

Ja naadige Herre! (han gaaer)

Dorimon.

Hvor er De kommen over dette rare Dyr?

Drontes.

Jeg har (seer Brevet og sparker til det) hvad er dette?
 : : (i det han tager det op) et Brev : : med min Kones
 Segl : : uden Opskrift : : paa dette Sted, hvad skal jeg
 tænke! : :

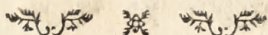
Dorimon.

Hvad er det? hvad fattes Dem Hr. Drontes?

Drontes.

Ach min Herre! dette Brev : : gid jeg kunde stule
 mine Tanker for mig selv!

Dorimon.

Dorimon.

Foruroliger dette Brev Dem? : : fra hvem er det? og til hvem?

Drontes.

Ach, jeg veed det ikke. Men Seglet : : jo det er Leonores.

Dorimon.

De kan jo læse det. : : Leonore skriver intet uden hvad De maa see.

Drontes. (rystende med hovedet)

Ach! : :

III. Scene.

Pernille. (søger omkring paa Skuepladsen. De Forrige.

Drontes.

Hvad vil I? hvad leder I efter Pernille!

Pernille.

Jeg beder om Forladelse, naadige Herre, jeg leder efter et Brev, jeg har tabt.

Drontes.

Et Brev! : : er det dette?

Pernille.

Ja naadige Herre, det er det samme.

Drontes.

Der har I det. Men hvor understaaer I jer at bruge Eders Fruens Segl for Eders Breve?

Pernille.

Ney naadige Herre! det er ikke mit, men Fruens Brev.

Drontes.

Fruens? : : og til hvem?

Pernille.

Vernille.

Til en Fremmed, som jeg ikke kiender; men som opholder sig i Hollanderiet.

Drontes.

(river Brevet fra hende med Hæftighed)

Ach Himmel! min Skam er alt for aabenbar! : : (til Vernille) fordmte Koblerske! : : strax bekiend, til hvem dette Brev er? : : hvem er den Liderlige? : : bekiend! tael! strax! eller : :

Vernille. (forstræffet)

Jeg svær Dem til, naadige Herre! : : at jeg kiender saa lidet til ham, som det Barn i Moders Liv, undtagen, at jeg for saa Limer siden maatte sige ham fra min naadige Frue, at han ikke skulde komme hid, førend han fik nærmere Bud.

Drontes.

Og du kiender ham ikke? ha! : :

Dorimon.

Hvad vil her blive af! : : Er det tilladt, min Herre! at spørge, hvad det er De tager sig saa nær? og hvad har Deres Frue giort, som saaledes kan forurolige Dem?

Drontes.

Min Frue! Ja! : : desværre! Hun er det; men længe nok har jeg næret denne Slange i min Barm. Den skal ødelegges! : : ja ved Himlen! den skal ødelegges. : : Ja min Herre, jeg har selv hørt, at dette Fruentimmer har forsikret en fremmed Wandperson om hendes Kiærlighed, jeg har seet hende tage imod Knæfald og Haandkys af ham, og kan jeg nu andet end troe, at dette Brev er en Indbydelse til hendes Elskere.

Dorimon.

Betænk, hvad det er for en Misgierning, min Herre, som De beskylder hende for; hendes Familie er alt for adelig, at den skulde taale nogen Klif, som den ikke fortjener.

Drontes.

Orontes.

Jeg har selv seet, og hendes Forvirring har næsten tilstaaet det, jeg anklager hende for. Og dog var mit Hierte skønselig nok, at det kunde tilgivet hende hendes Forseelse, naar hun allene havde tilstaaet, og fortrødt den. Men nu ::

Dorimon. (affides)

Der falder mig noget ind :: (til Orontes) jeg nægter ikke min Herre, at det næsten forekommer mig utroelig, at Leonore skulle gjort sig skyldig i saa grov en Forseelse. Men er det saa, skal ingen hade hende mere end jeg. Og, da de troe: at dette Brev kan opløse alle vore Tvivl, saa lad os bryde det, for at faae Oplysning.

Orontes.

Jeg tvivle? Nej, jeg er alt for vis. Men for ogsaa at overbevise Dem, vil jeg aabne det, (i det han aabner Brevet) dog dets Indhold være hvad det vil, saa veed jeg nok for at troe, hun er et af de skammeligste Creature paa Jorden :: Nu vil vi høre, (kaster Nyene paa Brevet) ingen Opskrift! forbandede Forsigtighed (læser og gior Anmærkninger med en bitter Tone) „Min Mand og min Far, „ broder er taget ud, jeg kan altsaa have den Fornøjelse, „ at henbringe et par Timer med Eder, uden at blive forstyrtet “ mærker De min Herre! hun vil nyde sin skændige Fornøjelse, nu hun troer, vi ere borte. Men jeg forsikrer, jeg skal være nærværende, og det ligesaa uventet, som uvelkommen. „ Vil I derfor være saa god, saasnart I seer „ dette, at indfinde Eder paa det sædvanlige Sted, “ uden Tvivl her „ paa det sædvanlige Sted tillige med Eders Ven “ ganske vist ligesaa liderlig en Fugl, som den anden. „ Jeg „ har Ting af største Vigtighed at berette Eder. “ Ha! :: uden Tvivl vil hun advare ham, men jeg skal giøre Advarselen unyttig. „ I kan ikke længere opholde Eder, hvor I „ er, “ der har vi det, „ Årsagen skal I faae at vide, „ naar vi taler med hinanden. Imidlertid kan I stedse forlade Eder paa den oprigtigste Kiærlighed hos Leonore. “ Ha! dette affyelige Papiir udrydder al Menneffelighed af min Siel, og opfylder den med de græffeligste Tanker!

„: Hevn! en gruelig Hevn skal rense min besmittede Ægte-
Seng! : De skal døe! : ja begge! : men hvorledes : :
en Taage formørker min Forstand : : (staaer i Tanker)

Dorimon. (som har betænkt sig
lidet)

Ja! det maa forsøges. : : Jeg veed intet andet Raad.
: : Han skal overbevises om Leonores Dyd og hans falske
Mistanke, dette kan maaskee udrette : : men jeg maa for-
stille mig : : (til Drontes med en forstilt Hæstighed) hør mig,
min Herre! dette skammelige Brev har udryddet al Kiærlig-
hed til Leonore af mit Hierte. Hun er værd den største Straf,
saavelsom hendes ublue Elskere og hans Ven. Vi vil begge
hævne os; thi hendes falske Dyd har bedraget os begge.

Drontes.

De er altsaa overbevist?

Dorimon.

Jeg veed fuldkommen, hvad jeg skal troe, men vi maa
tænke paa at faae de Fremmede hid, for at hævne os over
Dem alle paa engang, og det uden Ophold. Jeg har tænkt
paa noget, som vi strax vil sætte i Værk, om De ikke har
noget at indvende derimod.

Drontes.

Gjør hvad De vil, naar jeg allene bliver hævnet.

Dorimon.

Vi kan ikke betiene os af Brevet, siden Seglet er bræk-
ket, men det er ligemeget. Hør Pernille! vil I overbevise
os om, at I har ikke været Medvidere i Eders Frues flette
Opførsel, saa maa I nøye efterkomme, hvad jeg siger Eder.

Pernille.

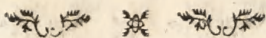
Jeg vil gjøre alt, hvad Deres Raade befaler mig, for
at bevise min Uskyldighed. Endskjønt jeg troer, at min
Frue er saa uskyldig : :

Drontes.

Tøs! ingen Invendinger : : Tie og hør!

Dorimon.

Gaae til den Fremmede, og bed ham fra Eders Frue,
strax at komme hid med hans Ven. Hun har vigtige Ting
at

at sige ham : = forretter J Eders Sager vel , skal J blive belønnet.

Drontes.

Men høyst ulykkelig skal J blive , om J giver ham det mindste Bink : = der har J Eders Beskeed , gaae og skynd Jer at komme igien.

Pernille.

Jeg skal være det snarest jeg kan. (hun gaar)

IV. Scene.

Dorimon. Drontes.

Drontes. (bestandig hæftig)

Men meener De , Hr. Dorimon , at vi ogsaa kan troe hende ? Skulle Haab om en større Belønning fra den anden Side ikke bringe hende til at forraade os ?

Dorimon.

Frygt ikke ! : = Pernille vilde vove alt for meget , om hun blev utroe . Vi maa derfor allene tænke paa , hvorledes vores Forehavende videre bør udføres.

Drontes.

Ach , jeg er alt for forvirret , at jeg kan tænke paa noget , uden allene Hevnen : = Jeg overlader mig aldeles til Deres Førelse , gjør hvad De vil , og jeg skal følge Dem . : =

Dorimon.

Vi maa være saa koldfindige , som muelig er . Hidsighed vilde gjøre mere Skade , end Gavn . : = Men jeg vil sige Dem , hvad jeg tænker : Dersom vi blive her , tage De Flugten , saasnart De see os , vi vil derfor , om De saa synes , staa os der , hvor vi kan see og høre alt , hvad De foretage sig , og bryde løs paa Dem , naar det synes os belejlighet . Men Hr. Drontes , en Post maa De love mig , nemlig , ikke at gjøre nogen Bevægelse , førend jeg tillader det . : = Thi deres Hidsighed vilde fordærve os hele Sagen.

Drontes.

Hvor opbragt jeg end er , skal jeg dog stræbe at rette mig efter Dem . : = Men nu , om De mærker os for tidlig , og undflyer , hvad da ?

Dorimon.

Det skal jeg nok forhindre. Lad kun mig sørge derfor.

Drontes.

Hvem skalde tænkt, at Leonore nogen Tid skalde blevet et Maal for mit Had!

Dorimon.

Eller at jeg, som gjorde en Afgud af hende, skulle lade af, at elske hende!

Drontes.

Og med alt dette . . . dog! . . . jeg var ikke værdig den mindste Draabe af det Blod, som rinder i mine Aarer, om jeg kunde tilgive hende. . . . Men jeg skal for hendes Skyld herefter hade dette bedrageriske Køn; thi nu veed jeg hvilke Laster det kan stikle hos sig under Dydens Masque! . . . Men Hr. Dorimon, sagde ikke Pernille at hun skulle til Hollandet? . . . der opholder sig ingen for nærværende Tid, uden Mester Jørgen, det kan altsaa umuelig være andet, end denne gamle Skelm maa være Medvidere i Leonores Ugudeligheder.

Dorimon.

De har Ret. Vi maa altsaa i det mindste forhøre ham. . . . Men der er Pernille.

V. Scene.

Pernille. De forrige.

Dorimon.

Nu Pernille! har I forrettet Eders Sag vel? kommer de snart?

Pernille.

Ja, naadige Herre! den Fremmede saade de visde være her paa Timen, jeg maa derfor gaae op og sige min Frue Besked.

(vil gaae)

Drontes.

Men holdt, Mamsel! . . . Eders Frue kommer nok af sig selv, naar hun mærker I bliver for lange borte. I maa derfor ikke røre Eder fra Stedet.

Per-

Pernille.

Ach, naadige Herre! hav dog Medlidenhed med min Frue. Jeg tør endnu sværge paa, at hun er uskyldig.

Drontes.

Det er ikke Eders Sag. Gjør hvad Eder bliver befaleet.

Dorimon. (affides)

Denne Medynk skal ikke skade Pernille (til Pernille) Hør Pernille, saasnart Fruen er kommen, kan I gaae herfra. Men I skal strax lade en 3 a 4 Karle besætte alle Indgange til Haven, og et par skal gaae hen og gribe Mester Jørgen.

Pernille. (affides)

Den stakkels Mester Jørgen.

Drontes.

Hør I, hvad man siger Jer? = Men see! = kommer ikke Leonore der. Ach! alt mit Blod er i Bevægelse.

Dorimon.

Pernille! I veed Eders Besked. Diet Eder derefter, og betænk vi ere i Nærværelsen. (til Drontes) Kom min Herre! vi maa gaae.

Drontes.

Ach! Forbittrelse! = Kiærlighed! = Affkye! = Medlidenhed! =

Dorimon.

Kom min Herre! (leder den forvirrede Drontes ud med sig)

Pernille.

Ach min arme Frue! hvorledes skal hun blive underrettet om den Ulykke, som hænger hende over Hovedet?

VI. Scene.

Leonore. Pernille.

Leonore.

Hvor bliver I af saa længe, Pernille! = har I endnu ikke forrettet Eders Erinde? =

Pernille.

Jo, naadige Frue! den fremmede Herre vil strax efterkomme Deres Befalinger.

E 3

Leonore.

Leonore. (betragter Pernille nøye)

Men min stakkels Pernille! : : J forekommer mig saa forandret : : hvad fattes Eder? : :

Pernille.

(Seer ofte forvirret hen til det Sted hvor Herrerne staaer)

Ney! : : naadige Frue! : : ney! : : mig fattes intet : : uden, at jeg blev forstrækket over en hæsliq Orm, jeg saae.

Leonore.

Den arme Pige! gaar strax ind og tag Jer et Pulver. Men erindre Eder, at den hele Dag er jeg ikke hiemme for noget Menneske.

Pernille.

Jeg skal nok erindre det, Deres Naade! (i det hun gaar) hvilken Ulykke at ikke tør advare hende!

Leonore.

Jeg gad nok vidst, hvad Tanker Pernille gjør sig derom, at jeg saaledes sætter en fremmed Mandsperson Stevne? : : Det er i Sandhed ogsaa meget haardt, at man endogsaa ved gode Gierninger skal staae fare for at foragtes af sine Huusfolk! : : dog, jeg bør finde mig i det altsammen : : ja jeg vil holde det for min Ulyksalighed, : : og det er virkelig en Ulyksalighed! at lide uskyldig for Dydens Skyld : : fordi man antager sig en Uskyldig i sin Elendighed.

VII. Scene.

Leonore. Leander. Climene.

Leonore.

Velkommen mine kjære Børn! : : da min Mand og min Farbroder ere kjorte ud tilsammen, saa kan vi fornøye os et par Timers Tid med hinanden, førend vi skilles ad : : Thi veed De vel, at De endnu i Dag maa reyse til Florenborg?

Leander.

Endnu i Dag! Saa har Hr. Dorimons Image ogsaa været forgiæves : : Min Gud! : : skal da mit Haab altid glippe? : : skal jeg stedse være ulykkelig! : :

Climene.

Elimene.

Giv dig tilfreds, min elskeligste Leander! :: og da dit Vanheld er mit Vanheld, saa lad os begge stræbe at bære vores Skiebne taalmodig :: Lad os trøste os ved, at Himlen har beskæret os en Moder, som tager Deel i vor Sorg, og som gjør alt det for os, vores egne Mødre i lige Tilfælde kunde gjøre.

Leonore.

Min kiære Leander! for alt det jeg bede kan, lad Eder ikke saaledes beherske af Eders Sind's Lidelser. Jeg tilstaaer, at det falder smertelig, naar vores Haab bedrager os. :: Men, da J kiender Eders Fader, da J veed, hvor ubevægelig han er, har J da kundet forestille Eder, at han saa let skulde lade sig for-
milde? :: dette er ikke min fornøstige Leander.

Leander.

Ah, allerkiæreste Moder! hvad Under at jeg beskylder Himlen for Uretfærdighed, da jeg seer en fræk Ungdom med Ord Gierninger at angribe Dyden, at triumphere over den og være lykkelig. Da derimod jeg, som har ladet Dyden vederfares sin Ret, jeg skal hades af en Fader, som jeg inderlig elsker. :: hvor høyst ulykkelig :: Dog! tør jeg bede :: saa lad mig vide min Ulykke i sin hele Omkreds, og jeg vil søge at trøste mig saa meget jeg kan.

Leonore.

J Sandhed, min kiære Leander! Eders Skiebne er ikke nær saa haard, som J forestiller Eder. Thi foruden det, at Tiden kan gjøre meget til, at udlette al Vrede hos Eders Fader, saa har J ogsaa en Ven i min Farbroder, som i alle Tilfælde vil staa Eder i Faders Sted. Med saa Ord, Eders Fader gjør Eder arveløs, og min Farbroder skænker Eder, ved et lovlig Gavebrev, alle sine Midler efter hans Død.

Leander.

Hvordan? :: Jeg skulde nyde Hr. Dorimons Midler, da hans ædle Broder-Datter lever og har Børn!

Leander.

Sa min kiære Leander! i Fald Eders Fader ikke skulde forandre sine Tanker, saa beder min Farbroder, at J vil antage det til Erstatning, for det Tab J lider.

Leander.

Ney, allerkiæreste Moder! det er noget jeg aldeles ikke kan tage imod. Hr. Dorimons Midler hører Dem til. Og jeg maatte ansee det som et Naa imod deres Børn, om jeg vilde stille Dem ved saa anseelige Midler, som engang med al Rette vil tilfalde Dem. : Min Fader kan gjøre med sine Midler, hvad han lyfter, de høre ham til, jeg vil frasige mig al Fordring paa dem, naar han allene vil lade sin Brede ophøre. Vilde han det, hvilken Lykke! : det vilde gjøre mig skicket til at fortiene mit Bred saa rigelig, at jeg, ved Himlens Distand, ikke skulde falde nogen besværlig.

Leonore.

Men betænk Leander! det er et Vederlag for det mine Børn skal nyde af de Midler, som ellers hørte Eder til. Hvad siger De min kiære Datter! har jeg ikke Ret! : :

Elimene.

Ach, naadige Frue Svigermoder, denne nye Prøve paa Deres Edelmødighed rører mig overmaade. Men vi vare i Sandhed ganske uværdige til denne Edelmødighed, dersom vi ville betiæne os deraf, til Skade for Dem og Deres Efterkommere. : Jeg ønsker mig ikke Rigdom, men allene at see min kiære Leander fornøyet, og saa skal Hytten være mig langt kiærere end Palladset. : Ach gid det stod i min Magt at gjøre ham lykkelig! gid hans Fader vilde lade sig forsones, om end min Kiærlighed derved : : Ach! jeg kan ikke sige mere.

Leonore.

Vi vil ikke heller tale mere derom for denne gang, men allene tænke paa de Fornøyselser vi endnu i Sommer kan nyde i hin andens Selskab. Thi min Mand agter sig til Holsteen, og i al den Tid han bliver borte, vil jeg opholde mig hos Eder.

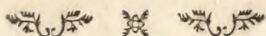
Leander.

Ach, allerkiæreste Moder! : : forlad mig! : : jeg kan ikke reyse derhen.

Leonore.

Hvorfor ikke min Søn? : :

Leander.

Leander.

Dette moatte ansees som jeg forud ville tage et Gods i Besiddelse, som Deres og Hr. Dorimons Godhed i sin Tid har tiltænkt mig, og hvilket jeg paa ingen Maade vil tage imod. : : Thi fik min Fader at vide, at jeg opholdt mig der, og hvad De vil gjøre for mig, saa : : foruden at det maaskee kunde foraaarsage en stedsevarende Uenighed imellem Dem, vilde det ogsaa lade, som om jeg vilde trodse ham, og derved endnu mere opirre en opbragt Fader, og gjøre Forsoningen desto vanskeligere. Skal jeg derfor endelig reyse, saa befael, allerkiæreste Moder, at det skeer til et Sted, hvorover min Fader ikke kan støde sig.

Leonore.

Jeg veed for nærværende Tid intet andet Sted. I maa derfor reyse derhen, og min Ere, min Rolighed udfordrer, at det skeer jo før jo hellere.

Leander.

Deres Ere? : : Deres Rolighed? : : allerkiæreste Moder! : : hvad vil det sige?

Leonore.

Jeg mærker, jeg maa fortælle Eder alting, for at overtale Eder. Viid da, at Eders Fader holder mig for utro, og Eder for min Forsørger. Der har I det altsammen i et kort Begreb.

Leander. (overmaade bestyrtet)

Store Gud! hvad hører jeg (derpaa som henrykt)

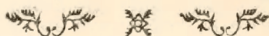
Elimene.

O Himmel! Skal Dyden saaledes være underkastet Forsølgelser! : : Men hvem er den fornemste Aarsag til denne dydige Frues Kummer? : : Ach! jeg kan ikke tænke derpaa! : : dog, om jeg kunde : : (saaer i Tanker)

Leander.

(bryder endelig ud i en Art af Fortvivlelse)

Dette manglede endnu for at gjøre min Ulykke fuldkommen! : : Jeg er selv ulykkelig! : : mine bedste Venner blive ulykkelige for min Skyld! : : Ha! : : Nu trodser jeg Skiebnen, om den kan tilføje mig noget værre! : : Dog, er du endnu medli-

denne, o Himmel! saa lad din Brede falde paa mig allene, at ikke Forfølgelser skal affrække Menneskene fra Dyden. :: Men De, o alt for kiærlige Moder! lad af længere at hjælpe dem, som er fordømt til Glændighed! Døden allene kan udslette det Had, min Fader bær til mig :: og De kan udrydde hans Mis-
tanke, ved at sige ham alle Ting; men troe mig, han vil uaf-
ladelig hade Dem, fordi De har antaget sig en Søn, hvilken
han havde besluttet, at gjøre Livet utaalelig. Intet skal kun-
de tilfredsstille ham, uden maaskee dette, at De lover, aldrig
at tænke paa mig mere. Antag min Erkiendtlighed, som det
eneste Bedérslag, jeg kan give for den Uro, De har haft for
min Skyld, og som nu bør ophøre :: (tager Elimene ved Haan-
den) og du min Allertiæreste! :: kom! :: vi vil forsøge os til en
Afstrog, hvor vi ubekiendt kan bære vores Skiebne, med Tæ-
sigelse erindre vores ædle Moder, og glæde os, naar vi høre
det gaar hende vel (vil gaar med Elimene)

Leonore.

Tøv Leander! gaar ikke bort! :: Ach! :: hvilken Bevægelse!
:: hvilken Forvirring! ::

Leander.

Ach, allertiæreste Moder! min Nærværelse formerer kun
Deres Uroelighed, tillad derfor at jeg gaar.

(vil atter gaar med Elimene)

Elimene.

(som hidtil har været tankefuld, forvirret, bevæget)

:: Ja! :: det er besluttet :: jeg vil :: bide Leander! :: jeg
har noget at sige:

Leonore.

Tæl min kiære Datter! :: men vær dog ikke saa bedrøvet!

Leander.

Hvad vil du sige, min kiære Elimene?

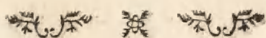
Elimene.

Ach, Leander! :: Ach naadige Fru! tilgiv mig min Be-
drøvelse :: Jeg er Aarsag til hans Bekymring og til Deres
Fortrædeligheder. ::

Leonore.

Min Datter, De Aarsag ::

Elimene.

Elimene.

Ja jeg har uvidende givet Anledning til Uenighed og Sorg i en Familie, som fortjener den største Lykke. : : Det vilde være mig et dødelig Nag, dersom jeg ikke, saavidt det staaer i min Magt, forsøger igien at give den det, jeg har skildt Dem ved : : Ach Leander! jeg gjorde din Kiærlighed stor Uret, dersom jeg ikke troede, at det Skridt, jeg agter at gjøre, vil smerte dig ligesaa meget, som mig : : men gjør jeg det ikke, vil herefter ethvert af dine Sukke brende mig, at jeg har ikke forsøgt alt, for at gjøre Dig roelig. : :

Leander.

Min Elimene! : : hvad agter du at gjøre?

Elimene.

Jeg er den som forhindrer, at din Fader ikke giver dig sin Kiærlighed igien. : : Ach min dyrebare Leander! : : gid Lovene tillod det! : : jeg vilde af Kiærlighed til dig stille mig ved dig, og saaledes igien skænke dig til din Fader : : Men da det ikke kan lade sig gjøre, saa vil jeg gaae : : strax : : og lade ham skriftlig vide, at jeg vil forsøge mig til et ubekendt Sted : : hvor jeg kan være skult for ham, for hele Verden : : ja Leander! endogsaa for dig, som er mig mere, end hele Verden, naar han allene derved vil lade sig forsonne. : : vil han, saa skal jeg helligt holde mit Lofte : : men vil han endda ikke : : O, min Elskeligste Leander! : : saa vil vi begge : :

Leonore.

O min altid elskelige Datter! : :

Leander.

O Elimene! : : O Kiærlighed! : : O Smerte! : :

Elimene.

Tillad mig nu min ævig ærede : : ævig kiære Frue Svigermøder : : doa forlad mig : : jeg er alt for beklemt : : jeg vil bede om Tilladelse af Hr. Orontes : : jeg kan ikke mere : : Leander! jeg beder, følg mig ikke : : (I det hun vil gaae)
Leander! : : naadige Frue! : : Farvel. (vil gaae)

Leander.

Leander.

(i den hæftigste Bevægelse)

Hvorhen Climene? = = Climene!

Leonore.

(ligeledes bevæget)

Vie, min Datter! hvor vil De hen? = = Ach grumme Drontes.

VIII. Scene.

Drontes. (efterfulgt af Dorimon) de Forrige.

Drontes.

(kommer ind med en Gart, som om han slider sig løs fra Dorimon)

Slip mig, Hr. Dorimon! = = Vie Madame! = = gaae ikke bort!

Leander.

(med en Bevægelse, som han vil gaae, men tvivlsom, hvad enten han skal eller ikke)

Ach! = = min Fader! = =

Leonore. (bæstyrket)

Min Mand! = = hvor kommer han her?

Drontes.

Løb ikke, Leander = = Vie, min kiære Leonore! jeg er ikke den grumme Drontes længer.

Dorimon.

(som efterfulgte Drontes, ligesom han vilde holde ham tilbage) (betragter Dem alle)

Min Gud! hvilket Optrin! = = hvad vil Udsaldet blive herpaa? = =

Climene.

(som er gaaen til Ende af Skuepladsen, standser ved det, Drontes kalder paa hende)

Leanders Fader! = = Velan! = = faa mig bi o Himmel! = = Naadige Herre! (løber til og kaster sig i Knæ for Drontes) See her for Deres Godder den Person, for hvis Skyld De hader Deres Søn. = = jeg vil ikke bede Dem om, at De skal antage mig i Deres Familie, ved at ansee mig, som Deres Sviger-Datter = = nej, naa

naadige Herre, tilgiv allene Deres Søn, jeg vil aldrig = = uden
deres Tilladelse = = see ham mere = = jeg vil opholde mig, hvor
De befaler = = og

Leander. (paa Knæe noget borte)

Ah, naadige Herre! tillad, at jeg igien tør kalde Dem med
det søde Fader Navn = = Forlad min Forseelse = = men, o forlad
den saaledes, at jeg ikke bliver skildt ved det, jeg elsker høyere, end
mig selv.

Orontes.

(meget bevæget og forvirret betragter de Knælende
velevliis, endelig rækker han Climene Hænderne,
for at hielpe hende op)

Staae op Madam! og forlad, at jeg i min Forvirring har
taalt Dem for mig i den Positur = = staae op min Søn! = = og lad
mig omfavne Eder! = = (han omfavner dem begge) = = Ah mine
kære Børn! = = tilgiv mig den Kummer, jeg i saa lang Tid har
forarsaget Eder, og al Brede skal paa min Side ævig være for-
glemmt. = = Ja Madam! = = ja min Søn = = I skal begge være mine
Børn.

(Leander og Climene tager hver sin af hans Hæn-
der, som De kysser)

Leander.

Ah! hvilken uventet Godhed!

Climene.

Ah! hvilken uformodentlig Naade!

Leonore.

O, min kære Orontes! = = saa lader Du da endelig Faderen
faae Overhaand = = hvilken Fornøjelse!

Orontes.

Ah min Leonore! = = hvad skal jeg sige til dig? = = hvorledes
skal jeg see paa dig, efter det som i Dag er skeet imellem os? = = kan
Du tilgive mig min Mistanke? Ah, Leonore! Jeg skammer mig,
at = =

Leonore.

O min allerkiæreste Mand! = = jeg beder dig, lad disse forrig-
fulde Dneblis være begravne i en ævig Forglemmelse. Du har til-
strækkelig gotgiort mig Dem ved din Godhed, mod disse tvende kære
Børn.

Orontes

Orontes.

Ah min elskelige Leonore! aldrig kan jeg giengielde din Kiærlighed! = men sig mig, min kiære Son! hvorledes Du har levet i Paris, siden dit Giftermaal? = uden Tvivl har Du gjort en temmelig Giæld? = er det saa, vil jeg strax foranstalte dens Betaling.

Leander.

Nej, min kiære Fader! den samme kiærlige Stedmoder, som har gjort sig saa stor Umage at forsones Dem, har ogsaa draget Dem sorg for, at jeg ikke har manglet nogen Ting.

Orontes.

Ah mine Børn, hvor meget er ikke baade I og jeg min Leonore skyldig!

Leonore.

Ah min kiære Orontes! = og I mine kiære Børn! = elsker mig altid med en usorfsalstet Kiærlighed, og jeg vil ansee mig selv for den lykkeligste Kone.

Dorimon.

Det vil jeg love for, at De skal; men veed De, min Herre, at Deres Svigerdatter har en Foræring til Dem?

Orontes.

Hvad er det?

Dorimon.

En Sonne-Søn. En Navne. En ung Orontes, som er i Hollænderiet.

Orontes.

En saa kommer, og lader os strax gaae derhen, da jeg med al Taksigelse skal antage denne Foræring af min Datters Haand.

Leonore.

Hvor stor Tak ere vi ikke Himlen skyldige for dette glædelige Udfald.

Leander.

Jeg skal ogsaa altid takke den, baade for dette Udfald, og fordi den har givet mig saa kiærlig en Stedmoder.

nu me gids Rjgth.

